

Bogoljub

Maj 1939

Kadar zopet perete
Persil in Henko
ne pozabite!

Kraljica miru

Ko so izvolili kardinala Pacellija za papeža Pija XII., je zapisal odličen angleški časnikar: V današnjem viharnem in zbezanem svetu je papež v resnici »Pontifex Maximus«, največji graditelj mostov. Evgenij Pacelli, zdaj Pij XII., veruje z gorečim navdušenjem, da je edini trajni mir za svet Pax Romana — rimski mir.

Rimski mir pa je Kristusov mir: »Svoj mir vam dam, svoj mir vam zapustim.«

Znani francoski pisatelj Pierre l'Ermite je pred kratkim zapisal, da mu je mlad umetnik prinesel veliko knjigo, ki nosi naslov: »Kristusov obraz«. Notri je okoli dve sto različnih slik Jezusovega obraza, kakor so si ga zamislili umetniki v raznih dobah. Ves očaran po lepoti teh umetnin, je dejal pisatelj mlademu možu:

»Kaj, če bi to krasno knjigo poklonili tudi možu, ki piše usodo malih narodov in spreminja evropski zemljevid? Morda bi čudovita lepota in ljubezen, ki sijeta z Njegovega obraza, presunili nemirnega moža, da bi spet mislil misli miru!«

Gotovo zelo pameten predlog! Zakaj če dlje časa gledaš Kristusov obraz, ga preučuješ in premišljuješ, je nemoogoče, da bi se v tvojem srcu še naprej kotilo sovražstvo in netilo bojno razpoloženje.

Še nikoli človeštvo ni bolj hrepenelo po miru, ko danes. A pravi mir je edino Kristusov mir. Le Kristus nam more dati mir, ne samo verski mir, ampak tudi družabni, gospodarski, politični, narodni in mednarodni. Vsi drugi poskusi so ali prazno mahanje po zraku, ali pa so naravnost naperjeni proti človeku, da bi ga še bolj zaslužjili.

Če pa je pravi mir le Kristusov mir, potem ustvarjamo resnični mir, če se trudimo, da bi bili vedno bolj Kristusovi. Vse drugo je še mnogo manj, ko recept siromašne bolniške blagajne. Kristusovi pa smo, če zares živimo po njegovem evan-

geliju tam, kamor nas je postavila Previdnost: na polju, v delavnici, v tovarni, v pisarni, v premogokopu, na železnici in ne vem še kje, kjerkoli more bdeti človeška duša in trepetati za svojo večno usodo.

Če živiš in delaš kot kristjan, dokazuješ svetu, da si gledal Kristusov obraz in s tega božanskega obraza prenašaš poteze krotkosti, milino ljubezni in mir, ki ga svet ne more dati.

Če tako delaš, ni treba, da bi vedno nosil pred seboj deščico z napisom: »Jezus Nazarečan«; zakaj nevernik ali dvomljivec se bo moral prej ali slej vdati in spoznati Kristusovo obličje, kakor sta ga spoznala trpeča učenca, ko se je večerilo v Emavsu.

Če hočemo res delati za mir, se svetu ne smemo odtegovati in bežati pred njim. Biti moramo v njem kakor kvas v testu, kakor sol v kruhu, kakor luč na gori. Še vse premalo čutimo, kako nas svet potrebuje in kakšno vrzel bomo pustili, če ne bomo taki kristjani, kakršnih pričakuje. Elizabeta Leseur je zapisala: »Vsaka duša, ki dviga sebe, dviga svet.« Tvarni napredek ni nič ali še slabši kot nič, če ga ne spremlja duhovni napredek. Le svetniki morejo zgodovini dati pravo smer, ki gre Bogu naproti. Le sveti kristjani pomagajo, da dosežajo človeške uredbe pravi namen, namreč ta, da bi prinesle svetu več pravice in ljubezni — in tako več miru.

Po besedah sv. Tomaža Akvinčana mir ni drugega kot ustaljeni red. A kaj se pravi ustaljeni red, če ne: iskreno sprejeti resnico, delati pravico in trditi se za ljubezen.

Ker je človeška družba sestavljena iz narodov, narodi iz družin, družine iz posameznikov, je jasno, da miru ne more biti, če nismo postavili reda na vseh teh področjih.

Najprej pa je treba napraviti red v naši duši in v našem življenju; reda treba v naši družini, in sicer tako svetlega in jasnega, da bo sijal v vso našo okolico in do skrajnih meja našega osebnega vpliva.

Gotovo je hvalevredno graditi univerze, krotiti nalezljive bolezni, odpirati omiki nova pota, spuščati v morje veleparnike in pošiljati nad oblake aeroplanse. To vse je čudovito.

A nič ni plemenitejše in važnejše kot to, da hkrati obrazujemo in vzgajamo ljudi, ki so blage volje, take volje, ki je motor discipline in dela, pravice in ljubezni, reda in miru.

Najvernejše zrcalo Kristusovega obraza, najvzornejši in najsvetejši človek pa je Marija Devica. »Vsa si lepa in madeža ni na tebi.« Zato je Marija stolphonokosteni in šotor miru. V Njej, ki ni padla nanjo niti senca greha, je čudovito ustaljeni red vseh misli in hotenj, čustev in stremljenj.

Zato po pravici zatrjuje, da je bila z Njim od začetka in je z Njim vse skladala in urejevala. (Preg 8, 30—31.) To je delala zato, ker je »v vseh rečeh in

povsod iskala pokoja« (Prid 24, 11), kar je le druga beseda za Gospodovo molitev: »Pridi k nam tvoje kraljestvo!«

Kraljestvo resnice, pravice, ljubezni in miru.

V vsem in povsod je delala za mir. Zato je izgovorila silno besedo: »Glej, dekla sem Gospodova.« Lucifer je dejal: Ne bom služil, Marija pa izjavlja: »Služim in služila bom.«

In kaj pomeni beseda služiti z Marijinih usten, je povedal Jezus učencem: »Veste, da vladarji narodov nad njimi gospodujejo in velikaši izvršujejo nad njimi oblast. Med vami pa ni tako; ampak kdorkoli med vami hoče biti velik, bodi vaš strežnik, in kdorkoli med vami hoče biti prvi, bodi vaš služabnik.«

Od tedaj v krščanskem jeziku beseda služiti pomeni kraljevati, vladati. Najbolje pa vlada tisti, ki najbolj služi, koristi in pomaga.

Nihče pa ni znal in mogel tako odlično služiti kakor Marija. Zato je Dekla Gospodova nujno tudi

Kraljica miru.

Jos. Šimenc.

Naš majski klic

*V nebesa krasna dviga
iz src se naših klic:
Pozdravljena, Marija,
Kraljica vseh kraljic!*

*Zazoril spet je majnik,
najlepši mesec Tvoj,
otroci, Tebi vdani,
klečimo pred Teboj.*

*Kar Tvojih rožic belih
neba je vzgojil žar,
ljubezen jih otroška
prinaša Tebi v dar.*

*Odpusti, dobra Mati,
presrčno prosimol
Res kdaj smo te žalili,
a zdaj skesani smo.*

Franjo Neubauer.

Poglejmo svoje vrste

(Ob svetovnem kongregacijskem dnevu.)

Kakor je »Bogoljub« že parkrat poročal, se bo drugo nedeljo v majniku širom sveta praznoval svetovni kongregacijski dan. Ta dan naj bi zavaloval po vsem svetu val svetega navdušenja za Marijine družbe in njih mogočno zavetnico in Mater: preblašeno Devico Marijo. Do 31. decembra lanskega leta je bilo pridruženih glavni rimski Marijini kongregaciji (Prima Primaria) čez 66.000 Marijinih

družb. Ogromno število. Od tega števila moramo gotovo odšteti nekaj tisoč, to so družbe, pri katerih ni nobenega življenja, ali pa so zaspale in prenehale. Pa ostane še vedno ogromno število. Koliko bi lahko prave Marijine kongregacije, ki v njih živi ljubezen do Kristusa, ljubezen do Marije in pravi apostolski duh, pomagale pri obnovitvi človeške družbe!

Tudi danes mnoge Marijine družbe še veliko dobrega storé: z molitvijo, z žrtvijo, s tihim, Bogu posvečenim delom in marsikje tudi s prav vidno apostolsko vnemo. Tudi našim slovenskim Marijinim družbam bi delali veliko krivico, ako bi rekli: »Nič niso storile za versko življenje. Vseeno bi bilo, ko bi jih ne bilo.« Tako govorjenje ni resnično. Mnogo dobrega so storile in marsikaj huđeega so zabranile. Mnogo fantov in deklet so ohranile poštene in mnogo nevarnosti in grehov so jih obvarovale. In že to je zelo veliko. V mnogih župnijah se njih vpliv zelo pozna; pozna se povsod tam, kjer so kongregacije dobre.

Gotovo pa bi bile lahko storile še mnogo več. Ob letošnjem svetovnem kongregacijskem dnevu naj bi se vse družbe predramile in prenovile, tudi tiste, ki jih ne moremo šteti med vzorne. Kaj pričakujemo od naših Marijinih družb?

1. **Ljubezen do Cerkve in globoko vero.** Po marsikaterih državah je katoliška Cerkve in življenje po njenih naukih mnogim v spotiko. Premnogo je priložnosti (kino, gledišča, umetnost, družbe, protiverska društva), ki odvrčajo zlasti mlade ljudi proč od Boga, proč od Cerkve. In mnogo ljudi se je v zadnjem času veri odtujilo, mnogo je takih, ki si ne upajo javno pokazati, da so zvesti katoliški Cerkvi.

Naj bi vsaj člani Marijinih družb razumeli znamenja časa in bili celi kristjani. Nič drugega ni treba kot še bolj se okleniti Cerkve, papeža, škofov, duhovnikov, še bolj se nasloniti na Gospoda, ki se nam daje v svetem obhajilu v dušno hrano, še bolj živeti iz njegovega nauka, še pogosteje premišljevati o našem svetlem vzoru Materi božji: pa se bo začela naša duša bolj in bolj spreminjati in preobrazati po Kristusu in njegovi sveti Materi.

Bolj in bolj bomo postajali zavedni, taki udje Marijinih družb, ki jim ne bo dosti, da so dobri sami, ampak bodo storili vse, kar je v njih močeh, da bodo dobri tudi drugi. Zato bodo vršili tudi apostolsko delo v svojih kongregacijskih vrstah, po svojih odsekih. Prav tako pa bodo tudi radi pomagali v Katoliški akciji; stali bodo v prvih njenih vrstah zato, ker jih kliče papež, ker jih kliče škof in jim zaupa to važno delo pri reševanju neumrjoh duš.

2. **Odlčnost.** Časi so danes taki, da polovični kristjani niso več kos sodobnim nasprotnikom krščanstva. Zato je treba življenje

v družbi vzeti resno. Kongregacijska pravila morajo biti znana vsakemu članu, vsaki članici. Ne samo površno, ampak temeljito znana. Vsa pravila, tudi ona, ki tako toпло priporočajo pogostno prejevanje svetih zakramentov, duhovno branje itd. Tudi ona, ki govoré o tem, kako je treba čutiti s Cerkvijo. Tudi ona o apostolskem delu, ki je dolžnost vsakega kongreganista.

Vzemimo resno tudi posvečenje Mater božji. Na dan sprejema in potem vsako leto smo ponavljali besede: »Presveta Devica in Mači božja, Marija, izvolim Te danes za svojo gospo, zavetnico in mater. — Trdno sklenem, — da ti bom vedno zvesto služil, — in skrbel bom po svojih močeh, — da ti bodo tudi drugi služili in te ljubili. Pri vseh mojih delih mi stoj ob strani — in izprosi mi milost, — da v mojih mislih, besedah in dejanjih ne bo ničesar, — kar bi tebe žalilo.« Prav je, če to posvečenje pogosto ponovimo in premišljujemo. — Nikar se ne sramujmo v javnosti pokazati, da se borimo pod Marijino zastavo.

3. **Življenje.** Marijina družba mora biti živa. Ni dosti, da so člani in članice le slovesno sprejeti, da sprejmejo Marijino svetinjo in trak. Treba je čutiti in živeti z družbo. Vsako leto se več ko 1000 novih kongregacij pridruži rimski glavni kongregaciji. To je nad vse razveseljivo. Še važnejše je pa to, da te nove kongregacije tudi res živé, da člani z veseljem hodijo k shodom, da se udeležujejo vseh skupnih prireditev, da so dušnim pastirjem v pomoč pri njih napornem delu.

Premislite, kako je z Vašo kongregacijo? Kako je z medsebojno ljubeznijo? Kakšen zgle d dajejo člani, članice drugim, ki niso v družbi? Katere razvade so se urinile v družbo, kako bi jih odpravili? Kako delujejo odseki? Bi se dalo kaj novega, za Vašo faro posebno primernege in potrebnege ustanoviti? Kateri odseki danes niso več potrebni? Pomagajte sami gospodu voditelju, ki ima poleg Marijinih družb še sto drugih skrbi!

Več življenja po veri in več odlčnosti v naše vrste! Marijina družba je ustanova, ki je prinesla že mnogo blagoslova božjega posameznim dušam, župnijam in škofijam. Tudi danes ga še prinaša prav tako kot včasih. In velika škoda bi bila, ako bi Marijina družba danes ne razumela znamenja časa in bi pod Marijino zastavo ne stala v prvih vrstah v borbi za dušno posvečenje in za Kristusovo kraljestvo.

Dr. Ciril Potočnik.

Uganka, ki naj zna nanjo vsakdo odgovoriti: Kakšen je razloček med časnim in večnim? — Sv. Avguštin tako-le odgovarja: Casno dobrino človek močnejše ljubi, preden jo ima; ko jo ima,

izgubi privlačnost, ker duše ne uteši; kajti prava in trajna njena domovina je večnost. — Večno pa močnejše ljubi, kadar jo je človek dosegel, kot ob času, ko je po njej hrepenel.

Katoliška akcija za laike

Papež Pij XI. je braziljskim škofom o važnosti Katoliške akcije takole pisal: »Se enkrat hočemo pokazati, kako visoko cenimo sodelovanje, ki ga morejo nuditi laiki (med svetom živeči verniki) hierarhičnemu apostolatu (poslanstvu). To sodelovanje ni samo v tem, da branijo resnico in krščansko življenje, ampak tudi v tem, da postanejo pod vodstvom svojih dušnih pastirjev lahko najboljša pomoč za vedno večji verski in družabni napredek.

Mnenja smo, da je Katoliška akcija velika milost za vernike, ki jih Bog kliče k ožjemu sodelovanju s hierarhijo. Je pa tudi velika milost za hierarhijo samo (za škofe in duhovnike), ki bodo našli v vrstah Katoliške akcije plemenitih duš, pripravljenih z uspehom jim pomagati, da bodo mogli vedno bolje in vedno bolj na široko vršiti svoj apostolat.«

Sodelovanje laikov, ki naj z resničnim katoliškim življenjem in delovanjem pomagajo Cerkvii v njenem poslanstvu, so že razni papeži imenovali Katoliško akcijo. Pij XI. pa je, zavedajoč se silne odgovornosti za ohranitev krščanstva, hotel ustanoviti v Cerkvii nekaj novega. Videl je, da vse dosedanje dušnopastirsko delo duhovščine ne zadostuje, da tudi vse delovanje verskih družb in katoliških društev ne more izpolniti vseh nalog, ki jih ima Cerkev v današnjih razmerah. Ustanovil je Katoliško akcijo, jo organiziral, jo pojasnjeval škofom in duhovnikom in pozval vse dobre katoličane, naj se pridružijo tej novi in najpotrebnejši ustanovi sv. Cerkve.

Kdo torej kliče v Katoliško akcijo? Sam namestnik Kristusov in vrhovni poglavar Cerkve, ki jo vlada pod vodstvom Sv. Duha. Tako velika, daljnovidna zamisel in pa uresničenje te organizacije se sv. očetu ni mogla poroditi brez posebnega božjega razsvetljenja. Bog daje svoji Cerkvii na zemlji zdaj pa zdaj posebne naloge. Pokaže ji tudi pot, po kateri naj hodi, da izpolni dolžnosti, kakršne ji nalažajo zdaj take, zdaj drugačne razmere. Katoličani pa moramo ta klic božji slišati in razumeti. Mi dandanes moramo slušati papežev poziv: v Katoliško akcijo!

Komu velja papežev klic? Laikom, vernikom, ne duhovnikom in redovnikom. Laiki naj bodo člani Katoliške akcije, laiki naj jo vodijo in organizirajo, laiki naj prevzamejo to delo. Duhovniki, ki sodelujejo z laiki v Katoliški akciji, samo pomagajo pri tem delu in jih cerkvena oblast imenuje za sodelavce, da se vse delo vrši v soglasju z vodstvom Cerkve. Duhovniki kot redni dušni pastirji že imajo svoje važno in mnogovrstno delo. Učiti morajo božji nauk, deliti zakramente, darovati sv. daritev in moliti. Ta delokrog je zlasti

danes tako obsežen in delo tako težavno, da je duhovnikov povsod veliko premalo.

Da bi delo dušnih pastirjev moglo roditi bogatih sadov, naroča papež Pij XI., »naj se poleg vrst duhovnikov strnejo goste in tesno sklenjene čete dobrih laikov, ki bodo mogli duhovnikovo delo pripravljati, dopolnjevati in v tej ali oni točki, kjer bo to potrebno, posebno, kar tiče verskega pouka, tudi nadomestiti.« Zato je Katoliška akcija ustanovljena kot laična (neduhovniška) organizacija.

Ko je papež ustanovil to cerkveno organizacijo za laike, se je dobro zavedal, kako velike koristi bo prinesla sv. Cerkvii, če bo močno živela in delovala. S tem je hotel v vernikih zbuditi večje zanimanje za apostolsko delo. Ako verniki sami prevzamejo vodstvo tega dela v svoje roke, se bodo čutili pred Bogom in tudi pred Cerkvijo bolj odgovorne za svoje krščansko življenje in delo. Vsakega človeka tisto delo najbolj zanimlje, ki pri njem sam sodeluje, ko s svojimi močmi in na svoj način vrši svoje posebne naloge.

Za obstanek in razširjanje božjega kraljestva na zemlji pa je neogibno potrebno, da se za to duhovno, versko delo navdušijo vsi, ne le duhovniki — ti že zlasti po svoji stanovski dolžnosti — ampak tudi laiki. To more tudi njim samim največ koristiti. Ob takem delu se bodo sami bolj poglobili v verske nauke krščanstva, bodo čutili dolžnost in odgovornost, da po veri resnično živijo, bodo spoznali življenjsko moč krščanstva in se prepričali, kako le božja resnica in milost moreta ozdraviti današnjo propadajočo človeško družbo.

Tako morejo verniki rasti v notranjem apostolskem delu, da bodo sposobni za zunanji apostolat, kakor naroča Gospod: »Vi ste sol zemlje ... vi ste luč sveta.« (Mt 5, 13. 14.)

Cerkveni apostolat, delo za zveličanje duš je v svojem splošnem pomenu naloga in pravica duhovništva v katoliški Cerkvii. Ker pa je Katoliška akcija sodelovanje laikov pri tem apostolatu, je naloga in pravica laikov, da izvršujejo tisti del apostolata, ki ga jim poveri cerkvena hierarhija.

Pastirji Kristusove črede vedno bolj uvidevajo, pred kako težkimi nalogami stoji dandanes katoliška duhovščina. Opravljati mora najrazličnejše dušnopastirsko delo, ki je vsled vsestranskega napredka silno naraslo. Le z naporom vseh sil in uporabo vseh sredstev je mogoče verne ljudi ohraniti v zvestobi do Cerkve in jih vzgajati v krščanskem duhu.

A žalosten je pogled na nepregledne množice tistih, ki so se Cerkvii odtujili, ki ne priznavajo božje resnice in nimajo življenja v

Bogu. Gospod govori o teh sočutno: »Še druge ovce imam, ki niso iz tega hleva; tudi tiste moram pripeljati: in poslušale bodo moj glas in bo ena čreda, en pastir.« (Jan 10, 16.)

Sedaj bomo razumeli, zakaj najvišji pastir Kristusove črede kliče vse dobre vernike v Katoliško akcijo. Osvojiti hoče z njimi za Kristusa laiške množice tistih, ki ne verujejo; zopet hoče pokristjaniti vse laiško življenje, okolje in javno mnenje, ki v njem živimo tudi mi, in vpliva tudi na naše mišljenje in življenje. Mi vsi stojimo sredi duhovne bitke, ki se bije za zmago Kristusovega kraljestva proti silam zmote, laži in pregrehe. — Bolj ko bo zmagovit ta boj za Kristusa, bolj bo trdna tudi naša vera, bolj stanovitno in odločno bo naše krščanstvo, bolj znatna bodo naša dela ljubezni do Boga in do bližnjega.

Če bi se pa zgodilo, da se svet okoli nas utrdi v svojem brezboštvu, da zavrže vse, kar je božjega, nadnaravnega, da prihodnji rod nadomesti vero v Boga z vero in službo samemu človeku in njegovim telesnim, zemeljskim ciljem, potem bomo tudi mi opešali v tem boju in ne bomo mogli ustaviti te brezbožne poplave.

Francoski in belgijski katoliški delavci, tako imenovani *ž o s i s t i*, se dobro zavedajo, kako stoje sredi silnega duhovnega boja. Zato ne čakajo, da bodo drugi odločili zmago za Kristusa, ampak se sami vojskujejo zanj z vsemi močmi. V tednih pred veliko nočjo bojujejo bitko za božje vstajenje v dušah mladih delavcev. Z vsemi močmi se trudijo za to, da bi sleherni delavec za veliko noč očistil svojo dušo greha in pristopil k mizi Gospodovi. Za ta cilj so že mesec dni prej delali načrte, si razdelili delo, premišljevali, kako priti delavcem blizu, predvsem pa veliko molili za uspeh. In v dneh pred veliko nočjo je treba izvršiti zadnje, najvažnejše delo: pripeljati versko zanemarjenega delavca v cerkev, zbuditi mu v srcu misel in zaupanje na Boga, pripraviti ga na sv. zakramente.

Več ko bo med nami takih dobrih vernikov, ki bodo svojim bližnjim angeli varuhi in vodniki njihovih duš, več ljudi bomo mogli osvojiti za Kristusa. Cerkev bo mogla to delo izvršiti le po laikih, po organizaciji, ki je laiška, po organiziranem laiškem apostolatu, ki služi nadnaravnim namenom Kristusovega kraljestva. Kajti le dobri verniki sami, moški in ženske, vsak v svojem poklicu, morejo najlažje zanesti krščanskega duha med druge, ki z njimi skupaj žive in delajo. Če se katoliški laik v skupnosti z drugimi tovariši svojega poklica vedno zaveda svojega apostolskega poslanstva, potem se pri vsakem njegovem koraku odpirajo vrata Kristusovemu kraljestvu.

V rimskem cesarstvu so preganjali krščanstvo kot prepovedano vero. S tem so mislili, da so krščanstvo za vedno zatrli. A zgodilo se je prav nasprotno. Krščanstvo je prodrlo polagoma med vse ljudske sloje, med sužnje, plemiče, vojake, uradnike, celo na cesarski dvor.

Dandanes zapirajo Kristusu in njegovim zapovedim pot v javno življenje, v šolo, na univerzo, v parlamente, na sodišča, v delavnice, tovarne. Kakor da je krščanstvo največji sovražnik človeštva, tako pred njim povsod izobešajo kričeče napise: »Vstop prepovedan«. Imejmo resnične Kristusove apostole med delavci, kmeti, obrtniki, učitelji, profesorji, sodniki, postavodajalci, in kdo se bo kaj zmenil za še take prepovedi! Zato pa bodi katerega-koli stanu ali poklica, bodi pri takem ali drugačnem delu, v teh ali onih razmerah, kdorkoli in karkoli si, poklican si v armado Kristusovih borcev.

Poklicani smo vsi v duhovno ofenzivo. Prišel je čas duhovnega, nekrvavega osvajanja za Kristusa. Osvojitev sveta za Kristusa ni prazna domišljija, ako bo vsak vernik apostol svojega bližnjega. Če ne boš vršil apostolata, se boš tudi sam odtujeval Cerkví, pa kmalu tudi veri in Bogu. Če boš pa resnično apostol, boš ob delu za druge tudi sam rastel v popolnost Kristusovo. Prof. Al. Strupi.

Majsko jutro

*Šumijo lesovi;
dehtijo dobrave.
Zvonijo zvonovi
spev jutranji: ave!*

*Zapojajo ptice
v zelenem gozdičku;
dehtijo cvetice
krog cerkve na gričku.*

*V razkošne cvetove
odeva se drevje —
in bele domove
zagrinja vejeve.*

*In bister studenček
objema vasico
kot srebrni venček
nebeško Kraljico.*

*Z opojne narave
kipi melodija;
odmeva v višave
spev: Ave, Marija!*

Marija Brenčič.

Na očetov klic

5. Saj drugi tudi niso nič boljši.

»Zakaj bi drugi na nas pazili in nas tožili, saj drugi niso prav nič boljši!« se je jezil Vidmarjev Jože pred svojim očetom, ko sta bila sama med štirimi očmi.

»Jože, pisano je: Ne sodite in ne boste sojeni,« ga je zavračal v svoji umerjenosti skrbni oče.

»Ne pridigajte, oče, saj pridig slišim dosti v cerkvi.«

»Kje pa imaš očeta?« je prigrmela nad Vidmarico Stražarica.

»V hiši. S fantom se menda spet nekaj pričkata. Nič jima ne gre skupaj, vsak na svojo vlečeta.«

»Torej je Planinčev le prav vedel: Vsi bomo drug zoper drugega in pravega prijateljstva in zaupanja ne bo več med nami. Oče bo zoper sina, mati zoper hčer, brat zoper sestro, mož zoper ženo, kakor govori sveto pismo. Vse narobe bo na naši lepi in božji zemlji.«

»Kar v hišo stopi, saj menda naših učenjakov ne boš nič motila.«

Vidmarica je odprla vrata in porinila Stražarico noter, kjer sta sedela oče in sin v živahnem razgovoru.

»Ali se spet pričkata? Menda se še od zadnjč nista prejenjala?« je začela Stražarica s svojo besedo.

»Midva se sploh ne pričkava in nič se ne kregava. Razgovarjava se samo o potrebnih rečeh,« je ugovarjal Vidmar skoraj z nekako nejevoljo, češ, kaj naju motiš v najinih razgovorih.

»Vidim, da sem vama na poti,« je vpadla vmes Stražarica, »naj pa grem! Bom pa drugič prišla, ko bo bolj jasno vreme.«

»Le kar ostani, nič ti ne bo škodovalo,« jo je z nekoliko bolj umirjeno besedo ustavljal Vidmar. »Čudni ste današnji ljudje. Vsak razgovor vam je prepir in vsak, kdor z vami ne potegne in ne drvi z vami čez drn in strn, vsakega, kdor ni vaših misli, imate za svojega nasprotnika, če ne celo za svojega sovražnika. Vsaka očetova beseda sinu, če ga z njo ravno ne gladi, ne hvali in ne boža, je dih sovraštva in mu jo zamerjate in mu prigovarjate: Pusti fanta v miru in nikar ga ne begaj, saj je vendar tvoj sin! Zakaj ga sovražiš! Ali ga sovražim, če mu le dobro hočem.«

Vidmar je začel s svojo zgovorno besedo razlagati, kaj je predmet njegovega razgovora s fantom. Kako se ljudje skrivajo za hrbet drugih, češ, zakaj bi mi morali biti taki, da bi si nas drugi lahko vzeli za zgled lepega vernega in čednostnega življenja, saj tudi oni niso nič boljši. Samo potuhe iščemo pri drugih lju-

deh, da z njih pomočjo prikrivamo svoje nerodnosti, samo za pribežališče naj nam bodo, da bomo v senci drugih lahko prikrivali svoje lastne napake in opravičevali svojo lastno pokvarjenost. Ali ni naš Gospod govoril o neki luči, ki naj sveti, da ljudje vidijo naša dobra dela in hvalijo našega Očeta, ki je v nebesih?

»Torej po tvojem bi morali biti vsi ljudje sami živi svetniki. Zlasti pa še naša mladina. Pojdi no! Saj tudi ti nisi bil noben svetnik.«

Spet je povzel besedo Vidmar in je ženo zavrnil s primeri vsakdanjega življenja, da beseda o obnovljenju verskega in čednostnega življenja med katoličani ni prazna sanja in ne pretirana zahteva. Danes med ljudmi samo napredek nekaj velja. Delo napredka je pa izboljšanje vsega, kar imamo in kar znamo. Kakšne so bile včasih naše hišice! Temačne in mračne. Danes pa zidamo svetle in zračne hiše in človek ima veselje prebivati v takem stanovanju. Sadne vrtove izboljšujemo in nove boljše sadne sorte vpeljujemo, na svoje njive skušamo sejati boljše seme in tako povečati letni pridelek. V svoje hleve priganjamo boljše živino kakor so jo nekdanj imeli naši predniki. Z izboljšano sorto bi radi dvignili ceno naši živini. Kdo more reči, da delamo napačno! Ko bi naši očetje vstali iz grobov in gledali naš napredek, bi se gotovo razveselili nas, ki smo njihovi nasledniki in bi nas pohvalili, da prav ravnamo. Če bi pa nekaj dni opazovali naše verske razmere, bi se začeli pa za glavo prijemati in se vpraševati, če smo res prišli nazaj med svoje ljudi. Vzemimo samo postni čas. Kdaj so naši očetje v svetem postnem času plesali! Postni čas jim je bil nekaj preresnega, da bi takrat ustrezali sebi in svojim strastem.

»Vem, da nisem noben svetnik, to pa čutim in spoznavam, da v življenju tega sveta napredujemo, v verskem življenju pa strahotno nazadujemo. Kam nas bo to pripeljalo, če se ne bomo znali o pravem času obrniti!«

Z odprtimi očmi sta poslušala Stražarica in Jože to obsodbo sedanjega sveta in še Vidmarica jima je pomagala.

Skoraj tako kakor Judje na prvo binokšno nedeljo so vsi trije naenkrat zaprašali:

»Kaj pa naj torej naredimo?«

»Nič takega, da bi nam bilo nemogoče storiti. Vse bolj se moramo vživeti v Cerkev in v njene svete čase in jih razumevati. Danes nam je vsak Marijin praznik samo Šmarijin. To je premalo. Doumeti moramo pomen in namen praznika, potem ga bomo prav in v duhu sv. Cerkve praznovali.«

»Vi hočete, oče, da bi bili mi vsi sami župniki,« je posegla vmes Stražarica.

»Ne, tega nočem, pač pa bi moralo v vsakem izmed nas tičati koš duhovnika.«

»Potem bomo pa vsi maševali in pridigovali, kdo bo pa potem k maši hodil?« se je vmešal v pogovor Vidmarjev Jože.

»Nič se ne boj, tega ne bo treba. Pač pa bi potrebovali več molčečih duhovnikov, več lepega zgleda. Kar na duhovnikih lepega vidimo, je sicer lepo in vse hvale vredno, ali premalo je. Če na duhovniku kaj lepega vidimo, smo precej pripravljene z izgovorom: »Saj mora tako živeti, saj je duhovnik!« Mi pa potrebujemo tudi v vrstah nas, neduhovnikov,

zadostno mero življenja po veri in ne po svojem lastnem nagnjenju.«

»Kdo nas more k temu morati!«

»Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih. Tako je svojčas govoril nekdo, ki je učil kakor kdor ima oblast. Ali veš, moj Jože, kdo je bil tisti?«

»Vem.«

»Torej pojdi in ga poslušaj in nikoli ti ne bo žal.«

»Pa ga še vi poslušajte.«

»Bomo! Kar nič se ne boj!«

J. Langerholz.

V cvetočem majniku

*V gozdu, po tratah
in po vrtovih
krone zelene
drevje krase;
v cvetnem obilju
ptičice drobne
svoje napeve
spet žvrgole.*

*Ni li narava
krasne pomladi
v svoji lepoti
dar iz nebá?
S cvetno pomladjo
ljudstvo pobožno
poveljuje
Mater Bogá.*

*Ko pred podobo
stopim Device,
duh moj v ljubezni
splava navzgor,
kjer najčistejšo
majsko Kraljico
vneto proslavlja
angelski zbor.*

*Srčno poprosim:
»Daj, da bo v meni
milost rodila
blaženi mir.
V srcu stanuje
vedno naj Jezus,
Tvoje in moje
sreče vse vir.«*

J. Rohotnikov.

Ali res breme?

Vsaj letni čas ima kaj privlačnega in zanimivega. Nekdo je pa tako sodil, da je prav za prav samo v jeseni fletno, kajti »zima in mraz, to ni za nas; poleti človeka vročina mori, grom plaši, delo teži; pomladi pa vse veselje vzkrati — velikonočna spoved.«

Tako govorjenje o ustanovi Gospodovi, ki je za nas edina rešilna deska, če se nam je razbila vsled greha ladja miru na razburkanem morju življenja, — nas mora presenetiti. Taka sodba o zakramentu svete pokore se more poroditi samo v srcu neresnega človeka, lahkoživega in nespokornega grešnika.

Pa še eno napačno in pogrešeno mnenje o sreči, ki nam jo je usmiljeni Zveličar zapustil v sveti spovedi, naj zavrnemo. Ni redko med ljudmi takole modrovanje: »Enkrat na leto,

za velikonoč, se že spravim k spovednici, pa še takrat le s težavo. Kaj pa čem večkrat nadlego delati, saj nimam kaj povedati: Kradem ne, goljufam ne, ljudi pustim pri miru; k maši hodim, brez molitve tudi nisem...«

Ne rečemo, da ni takih, ki si ne obremenjujejo vesti s hujšimi ali celo s smrtnimi grehi. Če bi pa globlje pogledali v svojo notranjost, bi spoznali, koliko je pomanjkljivega, koliko dobrega so opustili in zanemarili, kako površni so bili v spolnjevanju svojih stanovskih dolžnosti, koliko svaril so prezrli — in še marsikaj.

Čim večkrat s spraševanjem vesti pogledamo v svojo dušo, čim večkrat se pripravimo za spoved, tem več peg, pogreškov in slabosti bomo opazili na sebi. Sicer pa vemo, da je

zakrament svete pokore postavljen ne le za to, da se v njem očiščujemo grehov in kazni, ampak zato, da se nam večja posvečujoča milost, da se nam podeljuje dejanska milost za bogoljubno življenje. — Večkratna spoved nas stori tembolj vredne za pogostni prejem svetega obhajila. Ali mlačneži, ki se zadovoljujejo z velikonočnim prejemom svetih zakramentov, ne uvažujejo vabila Kristusovega: »Pridite k meni vsi, kateri ste trudni in obteženi, in jaz vas bom poživil.« (Mt 11, 28.)

Ali niso še slišali, kako priporoča † papež Pij X, večkratno sveto obhajilo! Takole pravi: »Pogostno obhajilo je za vse, naj bodo katejegakoli stanu, v katerikoli službi; za vse, kateri hočejo v sebi ohraniti življenje milosti božje: in to voljo, ohraniti življenje milosti božje, mora imeti vsak.«

Vsem pa, ki se za notranje očiščenje v zakramentu sv. pokore v velikonočnem času še niso odločili, polagamo na srce to-le: Prijatelj, če se hočeš resno pripraviti na spoved, moraš ravnati kakor zdravnik, ki skuša predvsem spoznati glavni vir bolezni. Vprašaj se torej: Katera je moja glavna napaka? Kaj storiti, da se navada te napake zruši in zlomi?

Ko smo se pripravljali za prvo spoved, nam je gospod katehet pomagal in skoraj zapovrstjo naštel vse napake, ki smo se jih nato obtožili pri spovedi.

Naj na tem mestu tudi odraslim nudimo nekoliko takih navodil in pomočkov.

Po nauku sv. apostola Pavla smo prejeli pri sv. krstu tri dragocene darove: vero, upanje, ljubezen.

Zdaj pa brez zamere, dragi zamudniki! Ali niste te tri božje, nadnaravne darove premalo uvaževali, morda celo zanemarjali, z nogami teptali?! Le potipljite srčno žilo in jasno vam bo, kako je bilo doslej z vero in življenjem po veri. Vera je neprecenljiv dar božji, ki ga moramo čuvati, krepiti, utrjevati z molitvijo, s poslušanjem besede božje, z branjem versko zanesljivih in dobrih knjig in časopisov. Kdor jemlje vseprek v roke in naroča ter prebira spise ali časopise, ki o njih ve, da so v verskih zadevah mrzli, mlačni, veri in Cerkvi protivni, ali more to nevarno početje spraviti v sklad s svojo vestjo? Ali ne bo kmalu čutil, da se mu krha mladostna vernost, da se mu začno vrvati verski dvomi, da se ga oprijemlje mlačnost, da nima več veselja za božjo besedo, še manj za svete zakramente! Če se pri tebi to dogaja, kje je vzrok? Vprašaj se in našel boš rešitev najbrž v tem, kar smo pravkar omenili. Morda je vzrok lahko-miselna, slaboverna ali brezverna družba, ki se je ne ogiblješ! Spraševanje vesti te bo poučilo. Za bodoče boš pa vedel, da je grešno že

to, če se podajaš v nevarnost, da se ti omaja vera, ki je tako dragocen dar božji. Ta dar se kaj hitro zgubi in zapravi, če človek ni trajno na straži.

Slab časopis, ki vrže dvomno opazko o tej ali oni verski zadevi med vrstice, vlije nevaren strup v srce vsakega bralca, zlasti pa manj večjega in manj izobraženega, ki dvoma ne zna razvozljati in zavrniti.

Kako potrebno je, da ponavljamo prošnjo: »Jezus, ki nam poživil vero!« Toda tudi sami moramo storiti, kar je v naši moči, da se bo vernost v nas krepila, ne pa rahljala. Kako je torej z branjem, kako s poslušanjem božje besede? Ali ste pazili, kakšne spise dobivajo v roke vaši otroci?

Nikar se izgovarjati: »Saj še ne razumejo.« Ivan Cankar je zapisal o svoji mladosti tole: »Nekoč, ko sem že dremal in je bila v izbi tema, se je oglasila mati; šepetaje je rekla očetu: 'Čemu pa mu nosiš takih knjig, ki niso zanj?' — Oče odvrne: 'Naj bere, da bo vsaj brati znal; saj ne razume!' — Nato sta umolknila. Jaz dolgo nisem zaspal in vroče mi je bilo po vsem telesu. — Kje je tisto, kaj je tisto, česar ne razumem?«

O, kako na slabih nogah je verovanje v mnogih družinah prav zaradi zgoraj navedenih pomanjkljivosti; zato ni čuda, če naši ljudje, ko pridejo med svet, v tujino, med površno in brezverno okolico — v verskih stvareh dostikrat docela odpovedo in se zgube v svetnem vrvežu!

Kaj pa z upanjem? Ali ima spraševanje vesti pri tem poglavju kaj dela? Upanje dviga naša srca kvišku k Bogu. Seveda upiramo poglede tudi na zemeljsko; ali če se to godi le preveč, zabredemo v grehe, ki nas docela zamotajo v posvetno. Saj vemo, kako so nekateri zaverovani v grudo, zapleteni v kupčijo in sicer v tako, ki se je drži nezvestoba, prevara, goljufija, laž; saj vemo, kaj bi nam lahko govorile sodne dvorane, če bi resnica vselej prišla na dan: koliko krivih pričanj, lažnivih trditev, zavijanj; koliko molka, ko bi bilo treba govoriti resnico, da bi drugi po krivici ne trpeli. In kar je najžalostnejše: Še tako globoko se spozabijo nekateri, da s krivo prisego Boga vsevednega na pričo kličejo, s prisego zatrjujejo, da je resnica, kar je lažnivo.

Božja ljubezen in ljubezen do bližnjega je pečat pravega, krščanskega življenja.

Ljubezen do Boga se mora spričevati v dejanju. Sodi torej sam: Jeli znamenje božje ljubezni, če kdo — dasi ni nobene ovire — na Gospodov dan še dobre polure ne daruje, da bi se udeležil svete maše in poslušal kaj božjega!? Hudo, zelo hudo se pre-

greše zoper ljubezen do Boga zlasti starši in predstojniki, ki se ne zganejo, dasi vedo, kako se zapletajo njih otroci v nenravno življenje, kako se kvarijo v slabih družbah, zapeljivih tovarišijah in grešnih zvezah.

Kaj naj rečemo o ljubezni do bližnjega? Dobre je premisliti: Kdo je kriv, da so nastala nasprotstva ali celo sovraštva med sosedi, med bližnjimi? Vprašaj se, če ni to, kar imenuješ štedljivost, že na meji skoposti! O tem pa, kar označujejo nekateri z izrazom »ljubezen«, o tej nežni strani človeškega srca, ni lahko govoriti, zlasti ker delajo mladi ljudje tej božji cvetki tako kruto

krivico. Ljubezen, ki se končuje v zapeljevanju in prešuštvu, nima s krščansko ljubeznijo nič, prav nič skupnega. Ljubezen, ki zlorablja zakon, ali je celo omadeževana z zločinom zoper začetno življenje, nima nič več božjega na sebi.

Poglej, dragi spovedni omahljivec, kako napačno ravnajo tisti, ki se pripravijo na spoved z lahkim opravičevanjem: »Saj nimam kaj povedati.« Zgoraj sva se dotaknila samo nekaterih, bistvenjših vprašanj. Če boš pa uvaževal pravilo: »Poglavitna stvar med glavnimi stvarmi je resno spreobrnjenje« — boš našel še marsikaj, kar boš enkrat za vselej spravil iz svojega srca. Še je čas! A. C.

Dve služkinji

(Jan Plestenjak. — Dalje.)

IV.

Lakota! Draginja! Obe imeni sta se vselili k Domačejkarjevim.

Njive so bile razdrapane, še krompir je toča tako oklestila in vtepla v zemljo, da se je komaj razločilo, kje je bil posajen. Domačejkar je ves skrivljen hodil po njivah; pšenico in rž je že pokosil, da bi vsaj za krmo nekaj zaleglo, vse drugo pa je bilo pomešano s prstjo in kamenjem in zato nerabno. Okrog hiše so ležale veje po tleh, rmenka je bila kot oskubljena, češnja belica je bila brez listja, ker jo je klestila še toča, ki se je vsipala s strehe. Krljavke, moštarice, tepke, hlebčarji, gam-

bovčki, rovtarčki, vse je bilo stepeno po tleh. O, koliko blagoslova bi bilo za hišo, da je ves ta sad dozorel.

Čudna tegoba in togota je zgrabila Domačejkarja; ni mu šlo v glavo, da se je nesreča splazila vprav v njegovo beračijo. Kar nič več mu ni bila sveta nizka hiša in kar nič ljubezni ni več občutil do zemlje, kjer se toliko let že poti, seje, sadi, žanje in koplje in spravlja v klet in v kaščo, v senik, v svisli in listnjak.

»Kar prodal bi!« se mu je utrgala misel.

»V mesto pojdem; vsak gospodar bi me vzel in morda še katerega mojih sinov« — ta misel ga je omamljala. Pa je končno le ostal junak, poln zaupanja v božjo Previdnost.

Mater omnium — Mati vseh

»E, bo že kako!« se je osrčeval. Tako se je tolažil tudi njegov oče in zmerom dodajal: »Bog nas ne bo zapustil!« Tako se je tolažil njegov ded; to je tolažba vseh gruntarskih rodov.

Domačejkarca je prečula nešteto noči, molila in prosila, naj nebeška Mati Marija izprosi možu moči in volje, otrokom zdravja, vsem pa pomoči v stiski, v lakoti in draginji. Ob nedeljah se je še po maši pomudila v cerkvi, ihtela v molitvi, kakršno zmorejo le slovenske matere; rotila in prosila je Boga, naj se milostno ozira na njeno domačijo in družino. In ko je pred odhodom iz cerkve molila še pri posameznih oltarjih, se ji je zdelo, da ji pomoč obljublja sv. Andrej, sv. Lucija, sv. Barbara, sv. Jakob in tudi žalostna Mati božja, ki drži v naročju svojega mrtvega sina. Vračala se je domov, ne da bi se bila kje ustavila.

Lakota in draginja... Francka je vse to občutila z žensko dušo in bolelo jo je nič manj kot mater, le da je svojo bolečino skrivala, zmerom pa premišljevala, kako bi mogla domu pomagati. Kadar se je ozirala na ravan, kjer so se sončile v jesenskem soncu razorane njive in so se zlatile brezove in hrastove planjave, vselej se ji je vsilila misel: »Tam doli je zaslužek lahek! Pojdi in tako boš najlaglje pomagala domu.« Misel ji je bila sladka, ni je pa povsem razumela. Česa naj bi se pa lotila, to ji je bilo nejasno, zato pa tembolj vabljivo.

Tone in Janez in France so občutili nesrečo po svoje. Ni jim sicer legala v dušo, le vzpodbujala jih je.

»Na zimo si bo treba kako pomagati!« je menil Tone.

»H trgovcu z lesom pojdem hlode pehat. Vzel bom na čez, ni vraga, da ne bi zaslužil,« se je junačil Janez.

»Poskusimo vsi trije,« je nekam boječe dodal France.

»Saj res!« je bil sklep vseh treh in misel, da pojdejo hlode pehat, jih je tako osvojila, da so o tem sanjali ponoči, razmišljali podnevi, šteli že denar in krpali razbičani grunt ter mu celili rane na njivah, ki jih je natepavala toča.

»V Loko pojdem; morda se malo dalje zamudim,« je zamomljal med tednom Domačejkar, si oblekel »mašno« obleko in s hlatajočimi koraki zginitil za gričem.

»Le kam ga nese?« je zaskrbelo Domačejkarco. »Že nekaj časa je zamišljen in vase skrit«, ji je vpadalo v misli, v oči ji je pa zlezla solza in se ni mogla odtrgati.

Francka pa še vprašati ni upala, le grenka misel in z mislijo zavest, da oče trpi, jo je morila in tlačila k tlom. Še slutiti ni mogla, kaj je potegnilo očeta v Loko. Bolj ko se je lovila

„Jezus se je vpricho njih (apostolov) vzdignil in oblak ga je vzel izpred njih oči...“ (Apd 1, 9.)

v mislih, da bi ujela pravo smer, bolj se je zamotala v meglo.

Tudi Tone, Janez in France niso mogli razumeti očetove poti, saj se je to zgodilo prvič, da je oče šel med tednom v mesto, pa kar praznično.

»Že ve, kaj dela!« se je tolažila Domačejkarica, Lovričku pa je nehote ušlo: »Po moko je šel!«

Mati se mu je zasmejala, toda v bolečinah. O, kako bi potrebovala moko. Kašča je prazna in kdaj bo še setev, koliko je še do žetve!?

»Joj, saj še za seme nimamo!« se prestraši v razmišljanju in odide na prosto, kjer se skrije za praznim kozolcem.

Domačejkar je kar preskakoval korenine, in razdrapane kolovoznice po brežinah in grapah in ubiral pot po bližnjicah. Čevlji so mu bili že blatni in hlačnice si je okresal.

»Takole povem: Toča mi je vse pobila, še za v jasli nimam kaj; otroci so pa brez vsega. Treba bo čevljev, treba bo obleke, kašča pa je prazna. Sama beračija. Včasih so za take primere podpore delili, morda bi bilo tudi zame nekaj, morda je tudi zame kaj ostalo. Tako rečem županu. Morda se me usmili, ni slab

Jezus na križu

Vodnik Franc, podobar, Novo mesto

možakar.« Tako je razmišljal spotoma Domačejkar. »Malo nerodno mi je, še nikoli nisem beračil. No, saj mu lahko porečem: ne prosim zase, ampak otroci se mi smilijo; ti še najbolj občutijo lakoto. Sicer pa mora imeti gosposka, ki jo mi redimo, tudi malo srca za nas, kadar nas udari šiba božja,« se je skoraj na glas odrezal in hribovska gruntarska samozavest je spet zagorela v njem, in kar nekam bolj odločno je začel stopati. V Hrastnici in na potu proti Puštalu je bil spet grčavi Domačejkar.

Brez sramu, sicer nekoliko okorno, je stopil k županu. Župan je kadir viržinko, nagovarjal goste, odgovarjal hkrati tudi petim, prijazno pozdravljaj in odzdravljaj, kot znajo le ljudje, ki imajo vse svoje življenje opravka z sovaščani in okrog kupčije.

»Kaj bo dobrega? Sem že mislil, da si se zakopal!« je ogovoril Domačejkarja.

»Nič dobrega, tako ti povem,« se je muzal Domačejkar in iskal primernih besedi, ki bi z njimi razodel svojo namero. Vse prejšnje modrovanje se mu je razmeglilo in kot solnata Lotova žena je stal pred županom.

»Vem, vem, toča ti je pobila. Saj pravim, kmet je danes največji revež.«

Domačejkarju je dobro delo, župan mu je že nasnoval votek; ne bo več težko do prave besede.

»Otroci se mi smilijo, lakota jih že sedaj črviči,« se je ohrabil; pred seboj pa ni več videl župana, temveč Lovrička, Francko, Janeza, Franceta in Toneta, ki bi radi kruha, pa molče trpe, da bi ne povzročali boli ne njemu ne materi.

»Saj to je tisto,« je povzel župan. Domačejkar se mu je smilil in smilili so se mu njegovi otroci.

»Pa bi se usedel,« ga je povabil župan. Domačejkar se je le nerad pokoril, ker mu je bilo nerodno. Nekaj pečka je res še imel v žepu, toda greh bi bilo, da bi se sam gostil in napajal, otroci pa stradali.

Župan je za trenutek odracal v kuhinjo, ki je iz nje zaudarjalo po obari, po pečenju in cvrtju. Toda Domačejkarja to ni mamilo, premočna je bila misel na otroke.

»Domačejkar, nič ne maraj, bo že Bog uredil, da bo prav. Vem, da si lačen, kar prigrizni,« ga je prijazno ogovarjal župan, pred Domačejkarja pa postavil velik kos mesa.

»Kar loti se ga!« mu je velel župan ter mu natočil še kupico vina.

Domačejkar si je razrezal meso kar s svojim tolmincem, skrivaj pa polovico kosa vtaknil v žep.

»Bog ti povrni!« se je zahvaljeval Domačejkar, ni pa mogel na dan s prošnjo za podporo.

»Kaj bi se zahvaljeval za to malenkost; kadar bom pa jaz potreben, mi boš pa ti potregel.« ga je zavračal župan.

»Veš, Domačejkar, da ne boš mislil, češ, župan se ne briga, župan nima srca. Stvar je pa taka. Vse oblasti sem obletal, da bi dobil kaj podpore za naše občane, ki jim je toča pobila, pa povsod sem naletel na staro pesem: ni kredita. Tu ti dam sto dinarjev za otroke iz občinske blagajne, ki je pa tudi prazna.« Take dobrosrčnosti Domačejkar še ni videl in sam ni vedel, kako bi se zahvalil.

»Kar lepo spravi, pa je stvar urejena, saj vem, da ti ne bo dosti pomagano, ampak vsaj poti ne boš imel zastoj.« Domačejkar je občutil, da mu hoče župan res pomagati in kar dobro mu je delo, da se je vse tako lepo izpeljalo.

»Pa srečno in Bog plačaj!« je mencial Domačejkar, v žepu pa stiskal stotak, ki je bil namenjen otrokom.

»Kar oglasi se še kaj!« mu je za slovo še velel župan in mu segel v raskavo roko.

»Bom!« se je Domačejkar okorno odrezal in lomastil s težkimi koraki skozi vežo.

Kar samo ga je vrglo v bližnjo trgovino, kjer se je založil s turščino moko, žiko in sladkorjem za Tonco in še s krušno moko.

Ko je zavil v hrib, ni čutil teže in ne upehanosti.

Doma je vse dari razložil po mizi in srce mu je igralo zadovoljstva, ko je gledal od rasti ožarjene obraze.

(Dalje.)

Nova zastava Marijine družbe za učenke uršulinske meščanske šole v Ljubljani

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Kronanje svetega očeta Pija XII. se je izvršilo dne 12. marca 1939 v vatikanski baziliki z vsem sijajem. Dovoljenj za vstop v cerkvene prostornine na določenih mestih je bilo danih čez 40.000. Zadnje dejanje predpisanih častitljivih in pomenljivih obredov: k r o n a n j e, je bilo (po končani slovesni sveti maši) nad pročeljem bazilike svetega Petra. To redko svečanost so mogli opazovati stotisoči vernikov; deležni so bili obenem prvega papeževega blagoslova, ki ga je podelil Pij XII., okronan s tiaro (trojna krona), katero je nosil že papež Pij IX. — Zunanje veličine cerkvene svečanosti na dan kronanja si ne more prav predočiti, kdor ni imel sreče, da bi bil osebno navzoč. Veljavo, ugled in notranjo moč svete Cerkve in papeštva pa moremo presoditi iz dejstva, da so bila pri kronanju navzoča odposlanstva 40 samostojnih vlad iz vseh delov sveta. Vdanostne pozdrave so pa poslali tudi

nekateri poglavarji nekrščanskih vladavin, na pr. japonski cesar i. dr.

Za svojega državnega tajnika je sveti oče Pij XII. izbral kardinala Alojzija Maglione. ki je bil svoj čas nuncij v Švici in na Francoskem. Kardinal je postal l. 1935.

Zanimanje vsega sveta, Vsakdo je mogel ob smrti Pija XI., pa tudi ob izvolitvi naslednika Pija XII. ugotoviti, kako je ugled papeštva zadnje čase dosegel vprav zgodovinski višek. Vsesplošno sočutje ob smrti vélikega Pija XI., kakor tudi svetovno zanimanje ob izvolitvi pobožnega diplomata in učenjaka Paccellija za vrhovnega vladarja Cerkve Kristusove, nam je živo pričevanje, kako velika je danes duhovna moč papeštva. Brzobjavni pozdravi in čestitke državnikov in državnih poglavarjev in voditeljev, ki so prihajale v Rim ob tej priložnosti, so izražale po svoji vsebini odlično spoštovanje do njega, ki je duhovni

voditelj vsega katoliškega sveta. Isto vdanost in spoštovanje je odevalo tudi iz pisanja svetovnega časopisja, če izvzamemo nekaj izjem v krajih, kjer se širi moderno poganstvo.

Tudi prva poslanica novega papeža, prvo sporočilo po radiju, ki vsebuje resno in dobrohotno opozorilo in opomin, naj se trudijo posamezniki in narodi za mir, je bila z odobrenjem sprejeta. »Papež Pij XII. — tako poudarja rimski vladni list Popolo d'Italia — želi in priporoča mir, ki pomeni mir pravičnosti, ljubezni in usmiljenja.«

Redek primer. Kardinal Verdier iz Pariza v svojem pastirskem pismu omenja tudi zadnji konklave in pravi, da je ta izvolitev nekaj posebnega tudi zato, ker se redkokdaj zgodi, da bi izvolitev zadela prejšnjega papeževega tajnika. (Doslej se je to v 2000 letni zgodovini sv. Cerkve ponovilo samo dvakrat ali trikrat.) Nadalje pove nadškof Verdier, kako je kardinal Pacelli sprejel izvolitev: »Ko se je že vedelo, da je dobil zadostno število glasov, ga je tako prevzelo, da je ves prebledel. Zamizal je in se — tako se je zdelo — zbral v tihi molitvi. Več minut je čakal docela molčeč. Šele nato je odgovoril, ko ga je vprašal doyen (najstarejši član kardinalskega zbora), če sprejme izvolitev, s tresočim glasom: »Vaša izvolitev je gotovo izraz volje božje. Sprejemem jo in priporočim svojo slabost vašim molitvam.« (S tem obenem popravljamo poročilo »Bogoljubovo«, posneto po drugih listih, na str. 74, št. 4.)

Pretilno pismo iz Sovjetije je bil prejel svoj čas rajni papež Pij XI., ki ga je ruski boljševizem označil kot državnega sovražnika št. 1. Kako sovrašтво kuha ruska sovjetija in ruski komunizem do svete Cerkve in njenega poglavarja, se vidi iz tega poročila. Dne 19. februarja t. l. so brali po vseh cerkvah monakovske nadškofije pastirsko pismo kardinala dr. M. Faulhaberja. V tem pismu je zapisal kardinal tudi tole: »Komunizem in boljševizem sta bila tista temna sila, ki je v papeževanju Pija XI. dvigala glavo kakor zmaj, o katerem govori knjiga ‚Skrivnega razodetja‘. Pri nekem sprejemu mi je sveti oče Pij XI. pokazal pismo iz Rusije, v katerem je bilo zapisano, da je za njegov umor vse pripravljeno.«

Tik pred biserno mašo je Gospod življenja poklical k sebi kardinala Donata Sbarrettija dne 1. aprila 1939. 11. aprila 1879 je bil posvečen za mašnika. Kardinalski klobuk je prejel iz rok papeža Benedikta XV. leta 1916. Pokojni kardinal, ki je bil tajnik kongregacije konciljev, se je udeležil, dasi slaboten, še volitve papeža Pija XII.

Novi papež Pij XII. je imenoval bivšega tržaškega škofa, sedaj naslovnega nadškofa dr. Al. Fogarja za svetovalca v »kongregaciji zakramentov«.

Na dan izvolitve novega papeža je umrl na Ogrskem dr. Ferdinand Rote, škof vesprimski, ki je študiral v rimskem Germaniku. Vesprimski nadškof ima tudi naslov »kanc-

Ob 40 letnici ustanovitve deklaške Marijine kongregacije na meščanski šoli pri uršulinkah v Ljubljani — Zastopnice domače in sosestrskih kongregacij

Novomašnik Ljubljančan Vladimir Zmet
v Buenos Aires-u

ler kraljice« s pravico kronati ogrsko kraljico. — Kot škof vesprinski je sedaj nastopil prejšnji pomožni škof, koadjutor dr. Tihomir Toth, svetovnoznan pisatelj in pridigar.

Španija je popolnoma osvobojena. V Madridu je gospodar general Franko. Kakor bremo, je na Španskem zopet stopil v veljavo konkordat iz l. 1851, ki zagotavlja, da je katoliška vera — vera španskega naroda z vsemi pravicami, ki jih po božji naredbi in po določilih cerkvenega prava ima. Konkordat ima določilo, da mora biti pouk po vseh šolah, tudi na univerzah, prežet s katoliškim duhom. Dognano je, da so rdeče tolpe (1936) umorile tudi barcelonskega škofa Emanuela Irurita in prav tako tudi teruelskega škofa Anzelma Polaneo.

Da se ne pozabi. Zdaj, ko je veliko, svetovnoznan mesto Barcelona ob španski (katalonski) obali osvobojeno in so se poraženi »rdeči« umaknili v zavetje proti Franciji, je prišlo na dan, kako divje in krvavo so gospodarili komunisti v tem prelepem mestu. List »Osservatore Romano« (»rimski opazovalec«) je pisal 29. jan. 1939: »V Barceloni se je brezbožni režim na prav satanski način izdivjal zoper katolištvo; skrunil je njegove najdražje svetinje in skušal v potokih krvi zadušiti svobodo vere. Zgodovina bo zlasti tri dni in tri noči (19.—21. julija 1936) znamenovala kot najgrozovitejše v zgodovini novejšega časa. V tistih dneh je pod poveljstvom ruskih komisarjev Torkina in Nina tolpa 1500 komunistov in anarhistov pobrala 4000 avtomobilov in — oborožena s strojnimi puškami — napadla vse cerkve, samostane in druge zavode ter vse razdejala, oropala, nato pa zažgala. Stolno cerkev so oskrunili in spre-

menili v skladišče. Tudi bolnišnicam cerkvenih redov, verskim šolam, stanovanjem duhovnikov niso prizanesli. Kogar so našli v duhovski obleki, so ga pobili.«

Cerkev je izšla iz te krvave preskušnje poveljučana v zarji nedolžne mučeniške krvi.

Slabe skušnje z »rdečimi« begunci. Švicarski listi opisujejo, kaj so vse počeli premagani »rdeči« bojevniki, ki so iz Španije prbežali v južno Francijo: ropali so, kradli, puštošili, uničevali posetev, sadovnjake — in kazali zlasti sovraštvo proti veri. Oddelek takih španskih »ljudskih frontašev« je bil sprejet v neko bolnišnico. Na steni bolniške dvorane opazijo razpelo. Brž zahtevajo, da se mora križ odstraniti. Uprava bolnišnice je bila zaradi te drznosti po pravici razkačena. Divjaki so dobili, kar so zaslužili: Potaknjeni so bili, četudi ranjeni, v kaznilniške prostore. Nekaj ranjencev je prišlo — kakor poroča list »Croix« — v neko katoliško bolnišnico, ki jo oskrbujejo usmiljenke. Med tem, ko je nekoga dobra bolniška sestra obvezovala, se je cinično (brezobzirno) izrazil: »Take-le sorte sem jih jaz sam pet napravil ,kaput'.« Kaj neki je čutila usmiljena sestra ob takem judeževem ravnanju in govorjenju v svojem srcu!? —

Švicarski dnevnik je napravil o rdečih beguncih takole opazko: »Velik del pobegle boječe arnade ni drugega kot tolpa najnižjih zločincev in morilcev. Povečini se je njih srd obračal proti katoličanom in proti cerkvam,

Marija, sedež modrosti

Fortunat Wergant (1760) v Ljubljani

ki so jih porušili 1500... Francija bo vesela, ko se bo te družbe otresla. Zdaj se je na lastne oči prepričala, s kakšnimi ljudmi je poprej soglašala in jim kazala naklonjenost.»

Na obletnico Evharističnega kongresa v Budimpešti se pripravljajo ogrski katoličani s tridnevnimi slovesnimi proslava obletnice bo pa od 25. do 29. maja, ko bo sklican v Budimpešto veliki katoliški shod. Glavne svečanosti bodo na trgu junaka, Na to prireditve se pripravljajo tudi ogrski veljaki v tridnevnih — kakor lani.

Še 137 katoliških duhovnikov živi v Rusiji, toda razen dveh žde in trpe vsi v sovjetskih ječah. Dva, ki sta prosta, izvršujeta dušno pastirstvo pri vnanjih poslaništvih v Moskvi in Leningradu.

PO DOMOVINI.

Za VI. mednarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani (25.—30. julija 1939) se pripravljamo. Veličastna manifestacija bo to. Glavna stvar pa je namen, ki naj bi se s sodelovanjem odličnih tujcev vseh narodnosti dosegel: Okrepi naj se svetovna falanga vseh katoličanov, ki naj utrjuje in širi kraljestvo Kristusovo na zemlji, in naj bo trdna, nepremagljiva bramba zoper drzne nakane sovražnikov svete Cerkve.

Pripravljalni odbor, zlasti finančni odsek, ima polne roke dela. Predvsem je treba zagotoviti zadosti denarnih sredstev, če hočemo, da se bo vse izvršilo, kakor načrt in spored zahtevata. Poleg molitve je treba tudi denarja. Finančni odsek je začel posebno akcijo, ki se imenuje »300 dinarska akcija«. Povabljeni so vsi goreči in denarno bolj podprti katoliški Slovenci in Slovenke, da postanejo stebri te akcije. Da se tudi manjši in celo majhni prispevki hvaležno sprejemajo na čast in slavo Kristusa Kralja — ni treba za-

† Antonija Studen (Visoko pri Kranju), članica Marijine družbe

trjevati. Denar se pošlje lahko po splošni poštni položnici ček. rač. št. 11.711 na naslov: Pripravljalni odbor za kongres Kralja Kristusa, Ljubljana.

Na noge — če se da izpeljati! Naš naročnik in dopisnik Š. O., K. pri P. priporoča tole: Za kongres prenovimo verska znamenja! Slovenski narod je letos posebno odlikovan, ker je odbor za prireditve kongresov Kristusa Kralja izbral vprav Slovenijo in nje središče — Ljubljano za sedež zborovanj in pobožnosti. Hvaležnost moramo pokazati s tem, da poživimo in obnovimo versko življenje, da se okrepimo kot brambovci Kraljestva Kristusovega. Kot zunanji znak naše vneme in ljubezni do Kristusa pa naj bo, da v tem letu prenovimo vsa razpela in križe in kapele in znamenja in verske znake po vaseh, na razpotjih, ob hišah in v stanovanjih.

Naše župnijske cerkve so večinoma v precej dobrem stanju, nekatere pa so tudi v liturgičnem in umetniškem oziru kar vzorno oskrbovane. Podružnice so pa mnogokje potrebne popravila. Za kongres skušajmo po mogočosti dati vsem prostorom, ki se v njih opravlja najsvetejša daritev, in vsem verskim znamenjem dostojno in primerno zunanost. Revni in skoraj spačeni so tu in tam zlasti križi, ki so jih postavili zasebniki, izdelali pa nevešči samouki, pa zdaj čakajo razpada. Vsi verniki bi morali skrbeti, da se z lepimi razpeli daje čast in hvala božjemu Zveličarju, ki nas je iz same ljubezni s svojo smrtjo na križu odrešil. Če posameznik ne zmore, naj bi se za to prenovitev pobrigali dobri verniki in cerkvene organizacije. Kristus Kralj bo vse žrtve poplačal s svojo milostjo in bogatim blagoslovom.

Posnetek slike Marije Pom. z Brezij v izvorni krasni izdelavi naklekljanih čipk (umetnina gđčne Pelhanove) so ponesele v Rim slovenske zastopnice katol. dekliških organizacij, ki so se udeležile v povelikonočnih dneh mednarodnega kongresa katol. ženske mladine v večnem mestu. Podoba, ki jo okroža nalašč v ta namen narejen okvir, je bila izročena pri skupni slovesni avdienci papežu Piju XII. Dar Slovenk je brez dvoma prekosil vse podobne slike in podobe, ki so jih donesele zastopnice drugih dežel.

Zakrament sv. mašniškega posvečenja bodo prejeli 2. julija 1939 naslednji gg. bogoslovci V. letnika v Ljubljani: Cvar Franc, rojen v župniji Sodražica; Erzar Stanislav, rojen v župniji Cerklje pri Kranju; Golob Melhior, r. v župniji Mekinje; Kremžar Marijan, r. v Nemškem Gradcu; Lavrih Janez, r. v Št. Vidu pri Stični; Novak Stojan, r. v Ljubljani; Rozman Franc, r. v župniji Vodice.

Birmovanje. Ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman bo delil zakrament sv. birme v prihodnjih dneh v naslednjih župnijah: dne 30. aprila — Novo mesto, 1. maja — Št. Peter, 2. maja — Šmarjeta, 3. maja — Bela cerkev, 4. maja — Brusnice, 5. maja — Stopiče, dne 6. maja — Podgrad, 7. maja — Šmihel, 8. maja — Vavta vas, 9. maja — Toplice, 10. maja — Poljane pri Toplicah, 11. maja — Črmošnjice, 12. maja — Soteska, 13. maja — Prečna, dne 14. maja — Mirna peč.

Dne 18. maja — Radovljica, 19. maja — Rateče, 20. in 21. maja — Jesenice, 1. junija — Kranjska gora, 2. junija — Dovje. (Druge župnije v prihodnji številki.)

Ljubljansko bogoslovno semenišče je od novega leta dalje postavljeno pod posebno varstvo preblažene Device Marije, Srednice vseh milosti. Prezvizišni škof dr. Gr. Rožman je s tem izročil duhovske kandidate varstvu Marijinemu, da bi posredovala gojencem semenišča zlasti milost svetega duhovništva in zvestega apostolstva v službi Gospodovi. — Praznik D. M. Srednice (31. maja) se bo obhajal odslej v semenišču slovesno kot največji praznik cerkvenega leta.

Premembe. (Ljubljanska škofija.) Kanonik J. Šimenec je imenovan za nadzornika verouka in verskih vaj na srednjih šolah ljubljanske škofije. — Univ. docentu dr. C. Potočniku je poverjeno šk. vodstvo Marijinih družb.

Imenovani so bili: Kopač Ivan za prefekta v zavodu sv. Stanislava; Strukelj Alojzij za župnika v Leskovcu pri Krškem. — Premeščeni so bili kot kaplani gg.: Kovarič Anton iz Cerknice v Mengeš (Trzin); Novak Franc od Sv. Petra v Ljubljani v Cerknico (Rakek); Starec Martin iz Št. Petra pri Novem mestu k Sv. Petru v Ljubljani; Fortuna Franc iz Tržiča v Trebnje, Fabiani Rafael iz Sodražice v Kranj, Berglez Ignacij iz Dobrniča v Stopiče, Miheličič Marko iz Vel. Lašč v Stari trg ob Kolpi, Golob Franc iz Hinj v Šmarje. — Nameščeni so bili gg.: Gerčar Ivan v Prečini, Gnidovec Franc v Št. Petru pri Novem mestu, Janež Ivan v Vel. Laščah, Javornik Ivan v Cerkljah ob Krki, Močnik Jožef v Gorjah, Mohar Janez v Št. Jerneju, Peče Jožef v Dobrniču, Sitar Ivan v Tržišču na Dolenjskem, Snaj Jožef v Tržiču, Sterle Alojzij v Sodražici, Žun Alojzij na Trebelnem, Novak Henrik v Hinjah, Pirc Jožef v Šmihelu pri Novem mestu, p. Okorn Klavdij O.F.M. pri sv. Cirilu in Metodu v Ljubljani. — Za kateheta na Viču je nastavljen p. Tomšič Rafael. — Prefekt Jenko Janez (zavod sv. Stanislava) je napravil preskušnje za doktorja bogoslovja.

»**Za Baragovo semenišče.**« Oni dan je bilo vrženo v nabiralnik v Jug. tiskarni črno obrobjeno pismo. Na notranjem listu je bilo zapisano: »Za Baragovo semenišče«, priložen je bil ti so o č a k. Dobrotnik (dobrotnica?) ni bil podpisan. »Bogoljubovo« uredništvo kliče plemenitemu dobrotniku (dobrotnici) v imenu prejemnika, kateremu je bil denar izroččen 15. III. 1939, s hvaležnim srcem: Bog povrni stotero! — V isti zadevi bo uredništvo rado posredovalo še znanprej.

Osemdesetletnico starosti in 60-letnico slovstvenega delovanja praznuje meseca maja častitljivi gospod Ivan Šašelj, ki živi kot upokojeni župnik v Št. Lovrencu na Dolenjskem. K temu častnemu jubileju častita tudi uredništvo »Bogoljuba«, saj spada slavljeneč med odlične sotrudnike našega lista. Naj dobrotljivi Bog bogato nagradi njegovo vzgojno-slovstveno delo s čvrstim zdravjem kakor doslej in naj ga ohrani do skrajnih mej človeškega življenja.

Za spomenik misijonarju Pircu. Ljubljansko Vrtnarsko in sadjarsko društvo namerava velikemu amerškemu misijonarju Franju Pircu postaviti primeren spomenik v hvaležno priznanje velikih zaslug, ki si jih je pridobil za domovino in za Ameriko. Tu doma se je z vsemi silami trudil, da izpopolni našo sadje-rejo. Mnogo pa je prispeval tudi za kulturni in gospodarski napredek Amerike. Indijancem v državah Michigan, Wiscensin in Minnesoti je prinesel luč svete vere in jih seznanil z dobrinami kulture. Trajno hvaležnost pa mu bo dolžna predvsem država Michigan, saj jo je z mladikami in semeni, ki jih je dobival od svojih dobrotnikov iz slovenske domovine, spreminil v največji sadovnjak na svetu.

Na ljubljanskem opuščnem pokopališču pri Sv. Krištofu je njegov grob in nad njim le skromen spomenik. Vrtnarsko in sadjarsko društvo se je obrnilo na vse slovenske ameriške organizacije s prošnjo, da tam vzbude zanimanje za nov nagrobnik, da se tako ohrani spomin na njegove človekoljubno delo.

V Karmelu (Selo-Ljubljana) je praznovala M. Jožefa Terezija Pogačnik 50 letnico redovnih zaobljub. Več let je bila prednica. — Tiha redovna naselbina karmeličank v Ljubljani je zaslovela zlasti zastran tega, ker nam skromne redovnice s svojimi molitvami in žrtvami izprošajo toliko milosti, pomoči in blagoslova. Z velikim zaupanjem se obračajo Ljubljanci in drugi v stiskah in težavah in boleznih za molitveno pomoč karmelskih redovnic.

60 letnico rojstva je praznoval v marcu p. Blaž Farčnik, redovnik slovenske frančiškanske province in slikar. Mnogo cerkvá, med drugimi svetišče Matere božje v Novi Štifti pri Ribnici in cerkev sv. Frančiška v

Ljubljani pričajo o njegovem neumornem in umetniškem ustvarjanju. Vzornemu redovniku in ljubeznivemu spovedniku, ki ga je sama dobrota, daj Bog še mnogo, mnogo zdravih let!

Romanje na Sveto goro pri Gorici v spomin na 400 letnico prikazanja svetogorske Marije bo 19. in 20. avgusta pod vodstvom prevz. g. škofa dr. Gregorija Rožmana. Prijave na vodstvo salezijanskega zavoda na Rakovniku v Ljubljani.

Ljubljčan — novomašnik v Buenos Airesu. Vladimir Zmet, ki je imel 5. februarja 1939 svojo primico (novo mašo) na Paternalu v Buenos Airesu (glavnem obmorskem mestu Argentine), nam je poslal svojo sliko in tale opis slovesne prve svete daritve:

Naš živahni izseljenski duhovnik, J. Hladnik, je imenitno uravnal vso slovesnost. Pri oltarju sta pomagala g. Kastelic in g. David Doktorič, ki je prišel nalašč iz Montevidea. Dne 12. febr. smo ponovili svečanost nove svete maše na Veljanedi, kjer se je zbralo zlasti mnogo Prekmurcev. Tudi našega slovenskega petja ni manjkalo. Sedaj sem nastavljen v salezijanskem zavodu Pij IX. med obrtnimi vajenci, ki jih je do 250.

Rodil sem se v Ljubljani l. 1911. V salezijansko družbo sem vstopil l. 1926. Po desetletnem bivanju v Argentini sem končno srečno dospel do oltarja. Sorodniki žive v Sloveniji, starši pa v Subotici. —

Pripomnimo, da je imel slavnostni govor naš rojak, izsel. duhovnik Doktorič, da se je pred sveto mašo — menda prvič v milijonskem mestu Buenos Airesu — pela znana in vedno lepa pesem »Novi mašnik bod' pozdravljen!« 17 družic se je razvrstilo v belih oblekah med spreved. Pri popoldanski pobožnosti pa je pridigoval g. J. Hladnik.

Lavantinska škofija. Na sv. Jožefa praznik je po kratki bolezni izdihnil učeni gosp. prelat dr. Fr. Kovačič, bogoslovni profesor v p., zgodovinar, ustanovitelj Zgodovinskega društva za slovensko Štajersko ter časopisa za zgodovino in narodopisje. Odličnemu kulturnemu delavcu naj Bog da večno plačilo!

Smrtna kosa. V Mozlju na Kočevskem je véliki teden umrl ondotni župnik in duh. svetnik Jožef Erker, star 66 let. Bil je tih, resen in pobožen gospod. — V samostanu trapistov v Rajhenburgu je 2. aprila doživel p. Rafael Grzina, rojen 1880 v Kozjem. R. i. p!

OPAZOVANJA

Častno spričevalo zvesti slovenski uslužbenki. Gospa I. Suchy, soproga podpolkovnika v Belgradu, je poslala uredništvu »Bogoljuba« ob srebnem službenem jubileju zveste

uslužbenke Ane Gregorčič tole pohvalno priznanje:

Ana je že 30 let naročena na »Bogoljuba«, prav tako tudi njen dom v Zabukovju pri Sevnici ob Savi. Glavno pa je, kar hočem v pohvalo tej naši dobri uslužbenki povedati, je to, da je že 25 let neprenehoma pri istem gospodarju, g. polkovniku Hermanu Suchy v Belgradu.

Naša Ana je doma iz premožne hiše v Zabukovju. Starši so se doselili tja iz vasi Korite pri Trebnjem in vzgojili svojo hčerko krščansko-vzorno, pa je taka tudi vsekar ostala. Pri nas je vstopila v službo kot mlado deklet. l. 1914, ko sva se z možem šele poročila. Življenjska in službena pot nas je vodila doli v Bitolj, nato nazaj v Ljubljano, potem v Prištino, Niš, Kragujevac in zopet v Niš in končno v Belgrad pred 6 leti. Ana nam je bila vdana spremljevalka. V vseh teh mestih je vneto prebirala »Bogoljuba«. Prepričana sem, da ji je bil vprav »Bogoljub« in še drugi katoliški listi svetovalec in voditelj v času, ko ni imela več ožjih stikov z domačimi kraji.

Ana je pa vršila tudi misijonsko in apostolsko delo s tem, da je ob vsaki priložnosti in kjer je našla kakšno Slovenko, posojala »Bogoljuba«. Ostala je pa ves čas preprosta, iskreno pobožna in vzorna tudi v krajih, kjer se — na žalost — zgubi toliko slovenskih deklet.

Rodbini svojega gospodarja je postala kakor družinski član in sploh ne čutimo, da bi bila tuja. Naše otroke, 24 letnega sina inženirja in 16 letnega šestošolca obdaja s skrbjo in nego kakor mati. Kadar o njih govori, vedno reče »naši fantki«, ker jih je s tako vnemo pomagala vzgajati.

Ana ima tudi za vsako dobro stvar, kjer vidi, da je potreba, odprte roke in daje več, kot bi bilo v primeri z njenimi dohodki. — Z našo družino odkrito sočustvuje, če pritiska skrb ali prihaja veselje. Ana je lahko za zgled vsem Slovenkam, ki služijo kjerkoli, zlasti še tistim, ki jih je skrb za vsakdanji kruhek potisnila daleč od doma, pa je nevarnost, da zaidejo, če ne črpajo moči iz molitve, iz svetih zakramentov in iz dobrih krščanskih listov.

»Kako bi bilo — če bi vsi katoličani pravilno in po vrednosti razumevali in uvaževali daritev svete maše?... Cerkev bi bila potem tudi v delavnik polna vernikov, pa ne samo cerkev, ampak tudi obhajilna miza. In iz cerkve bi prihajali ljudje, polni nepremagljive vneme za svetost, polni pristne, vseobsegajoče ljubezni do bližnjega, polni poguma v spoznavanju in spričevanju vere, pa tudi polni pripravljenosti za sprejem križev v življenju. Nanje bi se pa vsipala polnost božjega blagoslova.

MARIJINE DRUŽINE

Kongregacija Marije vedne pomoči pri uršulinkah v Ljubljani. Kongreganistkinje meščanske šole smo imele 25. marca vesel praznik: 40 letnico ustanovitve naše kongregacije. Za to pomenljivo slovesnost smo se skrbno pripravile. Oskrbele smo lastno zastavo, ki smo si jo tako močno želele. Duhovno smo se pripravljale z duhovnimi vajami, ki so jih imele vse gojenke mešč. šole kot pripravo na prejem sv. zakramentov za Veliko noč. Na praznik smo zjutraj vse pristopile k sv. obhajilu, popoldne pa je g. stolni prošt in prelat Ig. Nadrah blagoslovil novo zastavo in obenem sprejel še 25 kandidatkinj med Marijine otroke, vsa ostala družba pa je obnovila svojo zvesto vdanost in ljubezen do Marije. Med petimi litanijami Matere božje smo presrčno prepevale Marijine pesmi.

Naša kongregacija na šoli utrjuje in spolnjuje temelj za lepo in krepostno življenje v poznejših letih. Z veseljem in ponosom gledamo na lepo število redovnic, ki so izšle iz naše kongregacije. Odmaknile so se svetu, da bi lažje popolnejše služile Bogu. Druge kongreganistkinje so sicer ostale v svetu kot vztrajno poštena dekleta ali pa vzorne kršč. žene in matere. Nekatero pa je Gospod življenja že v zgodnji pomladi poklical k sebi. Umrle so mirno in lahko v trdnem zaupanju, da jih sprejme Marija za njihovo zvesto službo in ljubezen v nebeško družbo. Seveda, kakor menda povsod, tudi pri nas — žal — ne manjka takih, ki jih je svet zbegal in premočil, da so se družbi Marijini izneverile in začele iskati druge družbe in nedovoljenega veselja v svetu. Mnoge od teh so postale prav nesrečne že v tem življenju. Me pa odločno hočemo, kakor nas je g. slavnostni govornik tako navdušeno vzpodbujal, prezirati ničemurno posvetnost in grešno uživanje. Naše veselje in naša čast je, hoditi po potih prečiste in brezmadežne Device.

Družba šteje ta čas 44 Marijinih otrok in 30 kandidatkinj. Shode imamo vsakih 14 dni, vsako I. nedeljo v mesecu pa skupno sv. obhajilo. Pa tudi sicer, posebno ob nedeljah in Marijinih praznikih, rade prejemamo v sv. obhajilu Jezusa, da nam deli moč in vztrajnost zoper hudo nagnjenje.

40 let bogoljubnega dela in truda v službi Marijini je družbi v čast in ponos. Ta nova zastava nas bo sedaj bodrila in vzpodbujala, da se bomo še bolj ogrevale in vнемale za lepo in čisto življenje po vzorih Marijinih. Pod varstvom Mogočne Device in z njeno pomočjo se bomo utrjevale za nevarne borbe, ki nas v življenju čakajo.

Zastava ima na eni strani sliko Marije z Jezusom v naročju, kar nas bo vedno spo-

minjalo na marijansko geslo: »Po Mariji k Jezusu!« Na drugi strani pa ima sliko mladostne mučenice svete Neže, ki je za Jezusa in Njegovo božjo Mater položila na žrtvenik svoje mlado življenje.

Zastava je lepo umetniško delo gđc. Avguste Hufnagel. (Devica Marija v Polju, št. 156. Bodi cerkvenim predstojništvom in društvom toplo priporočena).

Pri blagoslovitvi je kumovala gđc. Rezika Završanova. Proslave pa se je poleg vseh domačih kongregacij udeležila tudi kongregacija dijakinj iz Lichtenthurnovega zavoda. Vsem, ki so nam pripomogli do lastne zastave, bodi po mogočni Marijini priprošnji: plačnik Bog sam.

Trata nad škofjo Loko. Pomlad je bila na pohodu, ko je bilo treba pripraviti grede za cvetje, pa se je morala posloviti od nas Terezija Uršič, ki je tako z veseljem donášala cvetje k Jezusu. Veliko cvetja z njenega vrtiča je ovenelo v senci tabernaklja.

58 pomladi je dočkala v delu in trpljenju. Življenje je bilo zanjo križ, pa je križe še dokladala. Žrtvovala se je zlasti za osiroteli dom svoje sestre. Prav tako se je pa povsem posvečala Marijini družbi. 25 let je bila odbornica, 20 let prednica. Pri tem pa vedno vesela, vedno neugnana za dobro. Reveži so je bili veseli, cerkev jo je štela med dobrotnike. Dajala je, da ni vedela levica, kaj je storila desnica.

In na koncu, ko 6 tednov ni mogla ničesar zaužiti, so njene misli molile Jezusa, ki ga je prejela v svoji težki bolezni v zahvalo za svoje pošteno preživeto življenje.

V torek, 14. marca smo jo pokopali. Spremila jo je deklinška družba in tretji red, v cerkvi se je poslovil od nje g. župnik, na grobu pa zastopnica kongregacije.

Naj ostane njen zgled, ki nam je z njim tolikokrat pridigovala v življenju, trajno živ med nami.

Stara Oselica: Pokopali smo 2. marca zgledno ženo Franciško Tušar iz Fužine št. 2. Bila je prednica tukajšnjega III. reda, agilna članica ženske Marijine družbe in zvesta podpornica našega »Prosvetnega društva na Trebiji«. Celi fari je dajala najlepši zgled prave pobožnosti in najlepše krščanske ljubezni. Ob njeni smrti se je slišala beseda iz mnogih ust: »Ta je bila pa res pridna žena in šla gorka v nebesa«. Ko se je umaknila kot užitkarica v svojo skromno sobico, je živela le Bogu in cerkvi. Skoraj celo uro dolgo pot je mnogokrat prehodila tudi ob delavnikih, da je obiskala Jezusa in ga vedno tudi prejela v svoje blago srce. Če je bilo treba kdaj za kake dobre, cerkvene namene pobirati pri ljudeh

prispevkov, se g. župnik ni nikdar zastoni obrnil na dobro ženo, čeprav je bila že v letih. Veliko število pogrebcev, žena Marijine družbe, III. red in članstvo prosvetnega društva se je zbralo ob njenem grobu in cerkveni pevski zbor ji je zapel nagrobnico v slovo. Uživaj, dobra Jurčkovca, večno srečo pri svojem Bogu!

Visoko pri Kranju. Dne 1. febr. 1939 je doživela zgledna članica Mar. družbe, sosestra Antonija Studen. Če govorimo tudi o lepi smrti, moramo priznati, da je bila smrt pokojne Antonije — lepa. Pri popolni zavesti je pobožno prejela sveto popotnico, dasi so jo tri dni pred smrtjo po dolgotrajni boleznii mučili smrtni krči in smo mislili, da za sveto obhajilo ne bo več zmožna. Ganljivo se je poslovala od svojih domačih in vseh, ki so jo prišli obiskat. — Pokojna je bila skromna in skrita pred svetom, a velika v čednostih: polna dobrohotnosti in prijaznosti, polna dobre volje pomagati vsakomur v potrebi in nadlogi, polna ljubezni do staršev, katerim je pridno in z veseljem pomagala pri delu in jim bila v tolažbo ob raznih neprijetnostih in udarcih življenja.

Otroško je pa ljubila zlasti nebeško Mater Marijo. Pravila Marijine družbe so ji bila sveta. Da bi v popolnosti in v vnemi za slavo evharističnega Zveličarja še bolj napredovala, je prosila, da je bila sprejeta tudi v III. red sv. Frančiška.

K vzornemu življenju, ki nam je rajna z njim svetila v nevarnih bojih s sovražniki zveličanja, naj se pridruži tudi njena priprošnja, da bi jo mogli posnemati in doseči milosti polno, blaženo zadnjo uro.

RAZNO

40 letnica mašništva. Sedanji sveti oče Pij XII. je prejel zakrament svetega mašništva posvečenja 1. 1899. Novo mašo je imel v Marijini baziliki »Santa Maria Maggiore« (Marija Snežna).

Grb svetega očeta Pija XII. ima na srednjem polju golobčka, držečega oljčno vejico v kljunu. V zdoljnem delu je videti valujoče morje, iz katerega se dvigajo trije vrhovi, ki značijo kreposti božje: vero, upanje, ljubezen. Golobček z oljko na najvišjem vrhu je znak miru, kar potrjuje tudi geslo papežev, ki v treh latinskih besedah »Opus iustitiae — pax« izraža, da je »delo pravičnosti — mir«. Mavrica, ki se v loku spenja nad golobčkom, je prav tako simbol miru.

Kot posebnost omenjajo listi, da je bila dan pred izvolitvijo Pija XII. razpeta dobro vidna mavrica nad Vatikanom.

Druga posebnost: V začetnih črkah latinsko pisanega gesla »Opus iustitiae — pax«,

imamo, če beremo od desne proti levi, ime papežev »Pio«.

Do 50.000 ljudi je bilo mrtvih pri zadnjem silnem potresu v južnoameriški državi Čile. Očividec Martin Maroša piše, kako je potres mnogo skupin zalotil vprav pri nočnih zabavah v gledališčih, na plesiščih in drugod. V mestu Čiljanu je bilo zbranih v gledališču 500 oseb. Stavba se je sesula in vse pokopala pod seboj. Le pet oseb je bilo rešenih. V mestu Concepcion sta se porušili dve gledališči... V socialnem liberalnem klubu so tisto noč (24. jan. 1939) imeli veselico, ples i. dr. Tudi ta stavba, dasi iz betona, se je zrušila v groblje. Še vratar se ni rešil... Vprašanje se vsiljuje, koliko izmed vseh 50.000 ponesrečenecv te dežele je obudilo popolno kesanje, ko so umirali pod razvalinami!? V taki naglici in stiski, ko ni mogoče prejeti svetih zakramentov, je edino sredstvo, ki grešnega človeka reši pogubljenja in spravi z Bogom — popolna ljubezen do Boga in z njo združeno popolno kesanje.

M. Maroša pa poroča tudi bolj tolažljive dogodke iz one strašne noči: V mestu Concepcion imajo salezijanci svoj zavod, kjer je ob nesreči bivalo 20 sobratov. Vsi so se rešili brez najmanjše praske. Del zavoda je sicer razdrt in poškodovan, cerkvice tudi. Vse je popadalo na tla, le kipi Marije Pomočnice, sv. Janeza Boska in sv. Jožefa so ostali na svojih mestih.

Tudi v zavetišču redovnic, ki so imele v varstvu in vzgoji 200 gojenk, ni bilo smrtnih primerov. Ena sama deklica se je ponesrečila, ena pa je bila ranjena, dasi se je trinadstropno poslopje sesedlo. V 3. nadstropju se je odtrgala stena, tla so se nagnila, tako da so tri sestre in gojenke na posteljah zdrknile po deskah na tla in se ustavile na dvorišču. Razen strahu, ki so ga prestale, se jim nič posebnega ni pripetilo. So se pač toplo zahvalile svojim angelom varihom.

K našim slikam. Na ovitku vidimo posnetek veličastne romarske cerkve »Marije Pomačaj« z Brezjij.

Marija, sedež modrosti. Naslikal v Ljubljani Fortunat Wergant okoli 1760. Jezušček drži v levici knjigo, z desnico pa napravlja gib, kakor bi razlagal božji nauk. Na tej sliki vidimo vse znake tega umetnika: lahne barve, trde trikotne gube, nežne obraze in roke.

V. S.

Novomašnik Vladimir Zmet in † Ant. Studen. Glej poročilo str. 111, 112.

Duhovne vaje za dekleta bodo v Domu Device mogočne od 13. do 17. maja. Pričetek prvi dan ob šestih zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. Oskrbnina 100 din. Vodijo čč. gg. misijonarji sv. Vincencija Pavelskega.

Za tovarniške delavke pa bodo dvadnevne duhovne vaje o binkoštnih praznikih, Začetek 27. maja ob 8. zvečer, sklep 30. maja tako zgodaj zjutraj, da bodo mogle priti pravočasno na delo. Oskrbnina 80 din. Prijave: Predstojništvo Lichtenthurnovega zavoda, Ljubljana, Ambrožev trg 8.

DOBRE KNJIGE

Luč iz Nazareta ali Sv. Družina, vzor krščanskim družinam. Šmarnice. Spisal dr. J. Jerše. V Ljubljani 1939. — Cena 35 din, vezano 42 din.

Ceščenje Marijino, ljubezen do majniške Kraljice napreduje. To je veselo znamenje za naše slovensko ljudstvo. Ko bi le mogli tudi zatreti bogokletne izbruhe med tistimi sorojaki, ki zdaj pa zdaj pridejo tudi k šmarnicam, pa se kljub temu sramotno spozablajo, da v jezi ali iz grešne navade zaničujejo najboljšo Mater Marijo z ostudnimi izrazi, ki bi jih v slovenskem jeziku še propalicam ne upali zalučati v obraz.

Kljub temu pa smemo trditi, da smo Slovenci marijanski narod, o čemer pričajo naše priljubljene šmarnične pobožnosti, močno obiskane Marijine božje poti, težko pričakovani Marijini prazniki in številne Marijine družbe. Ni dvoma, da so vprav Marijine kongregacije dvignile marijansko življenje med nami. Ne smemo pa prezreti naših marljivih »Šmarničarjev«, ki širijo slavo Marijino med narodom z mikavnim in jedrnatim šmarničnim berivom. Kar kosajo se naši šmarnični prijatelji, tako da vsi vsako leto še na vrsto ne pridejo, saj imamo skoraj vsako leto po dve, po tri nove knjige v ta namen. V oceno so nam bile poslani »Šmarnice« dr. J. Jeršeta z zgoraj navedenim naslovom.

Včasih se Šmarničarji skoraj malo preveč odmaknejo od jedra majniške pobožnosti. Ne tako pisatelj šmarnic »Luč iz Nazareta«. Dr. Jerše, ki je, kakor se je sam izrazil, še vedno mladeniški, kadar govori ali piše o Mariji, pa je že več desetletij vse majnike prepričeval, te pogrške nima. Za letos je v svoji (že šesti) šmarnični knjigi mojstrsko uporabil papeža Pija XI. okrožnico o krščanskem zakonu, a v središče šmarnic je postavil Marijo, ki je mati sv. Družine, obenem pa mati in kraljica vseh krščanskih družin.

Knjiga je res temeljita, saj je sad večletnega truda, sad dveletnih šmarničnih govorov. Mikavni zgledi poživljajo zanimivo branje, ki je primerno prav za naše razdrapano čase, polne zmot in zakonskih zablod.

Jedro je zdravo, vsebina tehtna, vzorno obdelana. Jezik ocvetličan. In to je glavno. Zato tu ne bomo omenjali neznatnih jezikovnih ali drugih nepopolnosti. Pri zgledih bi že bilo zeleti točnih podatkov — osebnih, časovnih, krajevnih, drugače nimajo ne trdnosti in ne veljave. Če podatkov ni, bi bilo treba iskati drugih zgledov. Sveto pismo je treba navajati doslovno, točno po z a d n j i izdaji.

Umevno je, da je delo nekoliko na široko razpleteno (knjiga ima 244 str. v 8°), ker je pisatelj tvarino izčrpno obdelal; zato pa je knjiga porabna tudi za govore ob drugih prilikah, za domače berivo, za darila ženinom in nevestam.

Naroča se v Jugosl. knjigarni v Ljubljani.

Cerkvene določbe o tisku. Spisal univ. profesor dr. A. Odar. XVIII. knjiga zbirke »Naša pot«. Cena 10 din.

Marljivi pisatelj profesor dr. Odar nam je zopet sestavil knjigo, ki je bila močno potrebna in

bo vsem poučna. V tem prvem zvezku (sledila bosta še dva) govori o pomenu in zgodovini cerkvene prepovedi nevarnih in slabih knjig.

Zakaj je prav sedaj ta knjiga potrebna? Odgovorjam z novim vprašanjem: Ali jih ni danes premnogo, ki ne marajo videti in ne priznati nobene omejitve, ovire, ko si izbirajo berivo, knjige, časopise. Kratko in malo se izgovarjajo: »Meni nič ne škoduje; sem že pri pameti in vem, kaj je prav in kaj slabo; to je nasilje, če mi kdo brani, da bi se ne izobraževal iz knjig in časopisov; hočem vse brati, da slišim zvoniti od vseh strani itd.« Vsi taki »modrijani« in oholeži dobe zadosti pouka in odgovora za svoje zmotno in škodljivo naziranje in govorjenje v zgoraj omenjeni knjigi, v kateri pisatelj poučuje, kako sveta Cerkev skrbi, da bi obvarovala ljudi pred škodo, ki jim preti od tiskane besede, ako ni dobra. Pri branju gre v prvi vrsti za škodo, ki grozi veri, pravosti in cerkveni disciplini.

Kako vpliva na človeka knjiga — dobra v dobrem smislu, slaba v slabem — dokazuje že stara rečenica vseh jezikov: »Povej mi, s kom se pečaš, pa ti povem, kdo si!«

Ali ne skušamo sami, kako so se nekateri naši, pred kratkim še dobri in krščanski moške, v kratki dobi začuda spremenili in se odtujili molitvi, Cerkvi in Bogu! Zakaj? V roke so jemali komunistične in podobne liste, časopise, knjige, češ, zakaj bi malo ne pogledal, kaj pravijo drugi. In neopazno se je zajedal strup v njihovo dušo. Kar mahoma se se znašli v nasprotnih vrstah. Ko je padla živa vera, je padla tudi pravost — in nesreča je tu.

Cerkve presoja slovstvo, knjige, časopise le pod verskim in pravstvenim vidikom, ne pa strokovno znanstveno. (S tem pa ni rečeno, da se za kulturo ne meni.) Pisatelj navaja dalje, da s svojimi določbami v tisku vrši sveta Cerkev le svojo dolžnost, svojo učeniško službo, ki jo je prejela od Kristusa. Cerkev preprečuje škodljivo slovstvo s predhodno cenzuro (presojo) knjig in spisov, in s tem, da sestavlja seznam prepovedanih, že tiskanih knjig.

Sicer pa — kakor pisatelj pravilno pojasnjuje — se mora človek predvsem ravnati po naravno-pravni prepovedi, po vesti, ki prepoveduje brati nekatere knjige zato, ker pomenijo grešno priložnost in nevarnost, ki je večja ali manjša, kakršen je pač bralec.

Drugi del knjige pa vsebuje zgodovino cerkvene prepovedi knjig. — Naroča se v Jugosl. knjigarni v Ljubljani.

Svetla pot. V založbi Jugoslovanske knjigarne je izšla v drugi, predelani in spopolnjeni izdaji prelepa knjiga »Svetla pot«, ki jo je spisal profesor-katehet dr. Fr. Jaklič. — Pisatelj govori o vzgoji in samovzgoji za čisto, krepostno življenje. Doslej še nismo imeli knjige, ki bi v tako jedrnatem, pravilnem jeziku razjasnjevala na nežen, obziren, a obenem jasen način nauk o kočljivem spolnem vprašanju. Poglavlje o odnosu med fantom in dekletom je tako mojstrsko obdelano, da bi težko dobili vzgojnega pisatelja, ki bi mogel to zadevo bolje razložiti in razjasniti.

Knjiga je izšla v II. izdaji, ker je prva pošla in ker se je pisatelj, naprošen od mnogih staršev, hvalevredno potrudil, da je dodal posebna poglavja s poukom, kako naj starši in vzgojitelji doraščajočemu fantu, doraščajoči mladenki pravilno razložijo, kar mora v tistih letih vedeti o seksualnem (spolnem) vprašanju. Vsi vemo, kako potrebna je taka pojasnitev, da staršev ne prehiti zloben svet, razbrzdana ulica s svojo

umazano besedo. Prav težko je dobiti za tak pouk primerne izraze, dostojen način in neoporečno obliko. Pisatelju se je vse to — tako lahko odkrito priznava — prav posrečilo.

Vse to razjasnjevanje je podal v treh stopnjah: **Spoštuj svojo mater! Spoštuj svoje telo! Spoštuj svoje starše!**

Poudarjamo: To stvarno, rahločutno, obzirno in umevno razjasnjevanje zelo težkega vprašanja v slovenskem jeziku je edinstveno, koristno in potrebno. In že samo zaradi teh treh poglavij je vredno, da si starši oskrbe drugo izdajo Jakličeve knjige »Svetla pot«, ki je vredna zlatá. Cena 48 din.

Kartuzijani in — kartuzija Pleterje. 1939, s slikami.

Kdo ne pozna vsaj po imenu redovnikov najstrožje obveznosti, ki se imenujejo po prvi francoski samotni naselbini »kartuzijani«, njih skupina redovnih hišic, zidanih v četverokotu okrog osrednje cerkve — pa kartuzija. Slovenija je imela svoj čas 4 taka redovna selišča. Na novo je bila pozidana za časa ljubljanskega škofa † Jakoba Missia samo kartuzija »Pleterje« tam pod Gorjanci 3 km od Št. Jerneja.

O ustanovitvi tega reda, o življenju kartuzijanov, o namenu in pomenu kartuzije je v lepi slovenščini popisano v knjigi »Kartuzijani in kartuzija Pleterje«. To je prva in edina knjiga te vrste v slovenskem slovstvu. Knjižnih del v tako lepi opremi s 106 slikami v bakrotisku in na umetniškem papirju, Slovenci nimamo kaj prida. To je res elegantna, praznična izdaja, kras vsake knjižnice in knjižne zbirke. Slike same, ki poživljajo vso zgodovino in ves ta opis, že dajo precejšen vpogled v tiho, resno, odgovedi polno in delovno življenje puščavniškega reda.

Cena 40 din z ozirom na krasno opremo, ni znatna. Naslov za naročbo: Kartuzija Pleterje, pošta Št. Jernej na Dol.

Skrivnostni božji Roži. 8 Marijinih pesmi za mešani zbor. Zložil Franc Premrl. — Samozaložba. Šmartno pod Šmarno goro. 1939. Cena 15 din.

Nove pesmi so zložene večinoma na besedilo gosp. Gr. Malija, dve na pesnitve M. Elizabete. Skladbe so — zdi se — prvenke g. avtorja. Dasi nimajo kaj značilnega, se jim ne more odrehati lepih potez. Vtis smo dobili, da posamezne popevke niso iz enega liva in da napev iz gladkega, prijetnega teka zajadra na raskavo, neurejeno in drzno stezo, ki vleče včasih tudi preveč v višino. Sicer pa hvalimo dobro voljo in želimo delu obilnega uspeha. Prodaja Jugosl. knjigarna v Ljubljani.

Devet pesmi (evharističnih) z geslom: Kristusu Kralju ljubezni! Za mešani (7) in moški (2) zbor. Zložil Matej Vurnik. 1939. Cena 8 din. Izdal Roman Pahor, Zapuže (Ljubljana).

Čedna se zdi št. 4. Nekateri, zlasti prve, spominjajo na skromne predigre; na splošno ni kaj originalnosti, vendar je pohvale vredna dobra volja.

Izseljenski zbornik. Namesto koledarja je izdala Rafaelova družba »Izseljenski zbornik« 1938. G. urednik p. Kazimir Zakrajšek je zbral mnogo tvarine zgodovinske vrednosti in obširno statistiko naših izseljencev ter njih zastopnikov. V predgovoru pravi urednik: Ne ocenjujte vsebine Zbornika; to ni tako važno, V a ž n o j e d e l o celotnega naroda tu doma in izseljencev na tujem. Gre za 400 tisoč izseljencev in za 800 tisoč zamejskih Slovencev in onih po diaspori.

Hvala Bogu! To delo po prizadevanju Rafaelove družbe vidno napreduje.

PROŠNJE IN ZAHVALE

E. I. se zahvaljuje sv. Antonu, sv. Tadeju in sv. Tereziji Det. J. za ozdravljenje. — Neimenovana se zahvaljuje Materi božji, sv. Tereziji Det. Jez. in sv. Antonu za čudovito pomoč v zelo važni zadevi. — F. B. (Brazilija) se priporoča presv. Srcu Jez., žal. Materi božji in sv. Tereziji Det. J. za zdravje roke in za uslišanje prošnje v dveh važnih zadevah. — Neimenovana se zahvaljuje presv. Srcu Jez., sv. Jožefu, Mariji Pom. z Brezij in sv. Tereziji Det. J. za uslišano prošnjo v hudih zadevah. — E. M. — R. se priporoča † misijonarju Ign. Knoblarju in sv. J. Tadeju za pomoč v težki pravni zadevi in mučnem položaju. — V. K. Artiče, se zahvaljuje M. Lurski, sv. Jožefu za zdravje in sv. Antonu za večkratno pomoč zlasti v sodni razpravi.

ODGOVORI

M. Š. Br.: Ali je vernik deležen vseh svetih maš, ki se obenem pri raznih oltarjih darujejo, če se samo ene drži?

Saj se mora samo ene držati. Sicer pa preberite odgovor na podobno vprašanje v dvanajsti številki »Bogoljuba« 1938, str. 286.

A. D.: Nekateri so v dvomu, kdaj naj praznuje svoj god, ker je povečini istega imena več svetnikov in svetnic. Ženske si menda lastijo ime in god svetnika, dasi imamo tudi svetnice istega imena. Kako je s to zadevo? — Kako je z birm-skimi imeni?

Kdaj ima kdo god in katerega zaščitnika naj si lasti? — O tem navadno že starši pouče svoje otroke, ki so jim sami izbrali ime zaščitnika. Če ni posebnega določila, pa je istega imena več svetnikov, je po sebi umevno, da so hoteli starši dati otroku ime onega patrona (zaščitnika), ki se praznuje približno takrat, ko je bil otrok rojen ali krščen. Kako naj bi drugače bilo, ko ima n. pr. naš koledar (Moh. dr.) samo pri imenu »Janez« naštetih 28 svetnikov; Marijinih praznikov in sopraznikov in raznih spominov — pa praznuje sveta Cerkev 24. Pri deklicah, ki so krščene na ime »Marija« — dostavljajo nekateri za latinskimi izrazom označbo in dan godu: Če ima deklica »Marija« god 8. decembra, jo kličejo, pa tudi podpisujejo »Immaculata« — (brezmadežna); če 25. marca, ima pridevek »Annuntiata« (Marija od oznanjenja), če 11. febr. Marija de Lourdes — (lurška) itd. Deklice, ki so krščene n. pr. na ime Frančiška (rimska ali šantalska), imajo eno teh dveh svetnic za patrono, če niso starši izbrali svetnika tega imena, ki jih poznamo 11. Tako tudi v drugih enakih primerih. — Posebno ime (poleg krstnega, ki je glavno), se daje samo še pri birmi. Škofje si pri posvečenju tudi lahko privzamejo h krstnemu imenu še ime kakega izrednega zaščitnika, ki ga hočejo posnemati v odgovorni in težki službi.

I. Šk. D.: »Sem bolan, hrom že 9 let, da sem navezan na pomoč drugih. Kako naj trpim, da ne bo v nevarnosti moja duša in da ne bom v nadlego družini in sorodstvu?

Ze Vaše vprašanje nas prepričuje, da nosite težki križ tako, kot je Bogu všeč. Če z Vami prenašajo to breme z isto vdanostjo tudi tisti, ki so okoli Vas, blagor vsem! V olajšavo naj Vam bo slovenski rek, ki izraža svetopisemsko misel in resnico: »Kogar ima Bog rad, ga s križi obiskuje.«

Opozorimo zopet na zamaknjenko in ljubljensko božjo Terezijo Neumann, ki ob prividu trpljenja Kristusovega prav posebno trpi v postnem času pred veliko nočjo. Ko jo je pred petimi leti (22. marca) M. T. v takem stanju vprašal: »Iz

kakšnega namena pa pripusti Kristus, da toliko trpiš? — je odgovorila: »Ker je dober!«

V tem odgovoru je izražen pomen in zmisel trpljenja: Roka Gospodova je, ki nas hoče s stisko v življenju prečistiti in usposobiti za nebesa.

(Pripravljeno imamo za naš list daljše razmišljanje o pomenu trpljenja. Pride na vrsto. Ur.)
J. H. v C. Prosim, da bi odgovorili v Vašem cenj. listu na ta-le vprašanja:

1. Kam naj se denejo svetinjice, ki so se obrabile ali pa če jih kje najdemo na tleh?

Svetinjice (blagoslovljene ali neblagoslovljene), ki niso več uporabne, kaže vreči v ogenj ali zagrebsti na dostojnem prostoru, da se ne prepušte oskrumbi.

2. Pri sprejemu v Marijino družbo in pri vpisu v nekatere bratovščine (Mar. preč. srca, čudodelne svetinje) dobimo enake ali močno slične svetinjice. Ali je treba v takem primeru nositi vse, ali samo eno? Ali jih moramo imeti na vratu? Morda zadostuje, če so pripete znotraj obleke? Kaj je potrebno zastran tozadavnih odpustkov?

Milosti, odpustki in druge ugodnosti Marijinih družb ali bratovščin navadno niso navezane na to okolnost, saj nošnja svetinjc ni bistvena zahteva. Zato docela zadostuje, da imamo na sebi od več enakih ali sličnih svetinjc samo eno, druge pa shranimo na primernem prostoru. Izjeme so že tudi. Tako n. pr. moramo svetinjico, ki nadomestuje škapulirje, vedno nositi. — Pravi pomen dobi vsaka svetinjica, če je blagoslovljena, ker spada potem med zakramentale (blagoslovlila, t. j. reči, ki jih Cerkev blagoslovi, da jih verniki pobožno rabijo.)

(Drugi odgovori prihodnjič.)

KAR NAS BOLI ...

Nagrade, ki so bile razpisane za nabiralce in nabiralke novih naročnikov »Bogoljuba«, so ostale domala nedotaknjene, dasi so bile zagotovljene vsem in vsakomur, ki bi pokazal uspeh. Kje je vzrok, da so se naši upi izjalovili? To je že res, da je bila prav v času nabiranja in agitacije skoraj vsa pozornost obrnjena na »Domoljubovo« stran, ki je z bogatimi dobitki za žrebanje odrinil zanimanje za druge liste. Ko »Domoljubu« kot skrbno urejevanemu krščanskemu političnemu tedniku z bogato in mikavno vsebino, privoščimo znaten napredek, moramo pa pribiti in poudariti okolnost, da je »Bogoljub« krščanski družinski list, ki je obenem glasilo Marijinih kongregacij. Dostikrat smo pa že slišali in brali, da kongreganist(-inja) ne sme biti brez skupnega glasila, in da je član(-ica) brez marijanskega lista kakor vojščak brez orožja. Ko bi se ta zahteva, to pravilo uveljavilo, bi naš marijanski list »Bogoljub« imel v Sloveniji največje število naročnikov. Agitacija med člani in članicami je najlažja in bi bila najbolj uspešna, če bi se res s poudarkom izvršila, če bi se polagala na srce za vse t, da je dolžnost vseh družbenic in družbenikov — naročiti in brati pred vsem družbeno glasilo »Bogoljub«.

Lastništvo »Bogoljuba« žrtvuje delikantske vsote (v lastno zgubo) za to, da je list res tehten, poučen in vzgojen in zanimiv po vsebini, zlasti pa mikaven po slikah, ki so izvršene v modernem globokem tisku (bakrotisku). Ta način izpeljave zahteva več časa, bolj in specialno izvežbanih strokovnjakov v tiskarski stroki, je zamudnejši in dražji. Ni ga nabožnega lista v celi Jugoslaviji in morda tudi po drugih državah ne, ki bi se mogel ponašati s tako opremo — pa ob razmerno tako nizki ceni.

To smo hoteli pojasniti, ko smo se ponovno prepričali, da mnogokje naštetih dejstev in okolnosti ne uvažujejo in od svoje strani ne pripomorejo v zadostni meri, da bi se mogel list še naprej ponašati v tako elegantni obliki.

ANEKDOTE

iz življenja sedanjega papeža.

Kamor je bil sedanji papež, ko je bil še kardinal, kot papežev zastopnik poslan (Buenos Aires, Lurd, Lizié, Budimpešta), povsod so se ljudje mogli prepričati o njegovi globoki pobožnosti. Ob evharističnem kongresu v Buenos Airesu je n. pr. dve uri klečal pred Najsvetejšim, ne da bi se ganil. Ko so mu pozneje pokazali film, posnet na kongresu, je vzkliknil: »O, kako je bilo vse tako lepo; toda jaz vsega tega nisem nič videl.«

*

Pri nekem kongresu v Rimu je imel kardinal Evgenij Pacelli govor v raznih jezikih, kar je napravilo na poslušalce mogočen vtis. Naslednji dan so bili zborovalci sprejeti pri papežu Piju XI. v gradu Gandolfo. Pričakovali so, da jim bo sveti oče kaj spregovoril. Pij XI. je smehljaje se rekel: »Ne bom nič govoril, zato da ne oslabim vtisa, ki ste ga dobili, ko ste poslušali govor kardinala Pacellija. Besede mojega dragega državnega tajnika so moje misli.«

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 3623

Dr. Franc Dergane
šef-prim.kir.odd.v.p
Ordinira: 11.-1.

Mož puščave je izrekel tole modrost: Vse kreposti bodo šle po vodi, če ti manjka ponižnosti; če se prizadevaš za vse druge čednosti, ponižnost pa zanemarjaš, si podoben človeku, ki nosi pepel proti vetru na dlani.

VSEBINA: Članki: Kraljica miru. (J. Simenc) — Poglejmo svoje vrste! (Dr. Ciril Potočnik) — Katoliška akcija - za laike. (Prof. Al. Strupl) — Na očetov klic. 5. Saj drugi tudi niso nič boljši. (J. Lanpo domovini. — Mar. družine. — Opazovanja. — Razno. — Dobre knjige. — Odgovori. — Prošnje in zahvale. Devet slik v bakrotisku. Na ovitku: Cerkev „Marije Pomagaj“ z Brezj. Vmes tri pesmi: Naš majski klic. (Fr. Neubauer.) Majsko jutro. (Marija Brenčič.) V cvetočem majniku. (J. Rohotnikov.)

Cena »Bogoljubu«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Nemčiji 2 Rm; v Italiji 10 Lir, v Češko-slovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 050 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za maj 1939.

Splošni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
 Pomočnica kristjanov, brani nas! | Misijonski poklici na Angleškem.
 Mesečni zavetnik: Marija Pomočnica (24).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno čiščenje sv. Rešnjega Telesa	
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija
1	Poned.	Filip in Jakob ap.	Ljublj., stolnica	Libelče
2	Torek	Atanazij škof	Trebelno	Ojstrica
3	Sreda	Najdenje sv. križa	Sv. Križ p. Litiji	Črneče (S. Križ)
4	Četrtek	Monika vdova	Kamna gorica	Dravograd
5	Petek	Irenej škof	Ljublj., Sv. Florijan	Jarenina
6	Sobota	Janez p. Lat. vrati	Davče	„
7	Nedelja	4. povelik. Stanislav	St. Gotard	Kotlje
8	Poned.	Prikaz sv. Mihaela	Smihel p. N. m.	Mežica
9	Torek	Gregor Nac. e. uč.	Rakitna	Sv. Jakob v Sl. gor.
10	Sreda	Antonin škof	Javor p. Ljublj.	Sv. Danijel
11	Četrtek	Francišek Hier.	Preserje	St. Ilj v Sl. gor.
12	Petek	Pankracij muč.	Kopanj	Guštanj
13	Sobota	Robert Bel. e. uč.	Kočevoje, M. dom	Svečina
14	Nedelja	5. povelik. Bonifacij	Fara ob Kolpi	Sv. Jurij ob P.
15	Poned.	Izidor kmet	Stara cerkev	Sp. sv. Kungota
16	Torek	Jan. nep. muč.	Nova Oselca	Marib., S. Alojzij
17	Sreda	Pashal Bajlon. } Pros. ted.	Ljublj., franč.	S. Lenart v Sl. gor.
18	Četrtek	Vnebohod	Lesce	„
19	Petek	Peter Celestin	Breznica	S. Rupert v Sl. gor.
20	Sobota	Bernardin Sij.	Dóbrova	„
21	Nedelja	6. pov. Andr. Bobola	Jezerko, S. Ožb.	Sv. Trojica, Sl. gor.
22	Poned.	Julija muč.	Čatež p. Zaplaz.	Negova
23	Torek	Janez Rosij	Krško, kapucini	Sv. Jurij v Prekm.
24	Sreda	Marija Pomoč.	Ljublj., križanke	Crna
25	Četrtek	Gregor VII.	Vič	Sv. Benedikt, Sl. g.
26	Petek	Filip Neri	Tržišče	„
27	Sobota	Beda Č. sp., e. uč.	Ljubno	Sv. Ana n. Kremb.
28	Nedelja	Binkošti	Sv. Helena	Sv. Jurij v Sl. gor.
29	Poned.	Bink. ponedeljek	Sv. Duh (Vel. trn)	„
30	Torek	Ferdinand kralj	Ráteče-Planica	Sv. Bolfenk, Sl. gor.
31	Sreda	† Angela Mer. d.	Kranj	Marija Snežna

Odpustki za maj 1939.

1. Ponedeljek. Sv. Filip in Jakob. P. o. čl. družbe sv. Petra Klav., če molijo za razširjenje sv. vere in p. n. sv. o.

3. Sreda, prva v m. Najdenje sv. Križa. P. o.: 1. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na čast sv. Jožefa, sprejmejo sv. z. in molijo p. n. sv. o.; 2. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

4. Četrtek, prvi v m. P. o. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

5. Petek, prvi v m. Sv. Plj. P. o.: 1. vsem, ki prejmejo spravno sv. obh., nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo p. n. sv. o.; 2. čl. br. sv. R. T. kakor večeraj; 3. čl. br. sv. S. J.; 4. istim še en p. o., če obiščejo br. c.

6. Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki prejmejo sv. z., opravijo kako nabožno vajo na č. Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo p. n. sv. o.

7. Nedelja, prva v m. Čl. r. v. br. 3 p. o.: 1. če v br. c. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 2. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred izp. sv. R. T. p. o.: 1. čl. br. sv. S. J.; 2. onim, ki nosijo višnjevi škap. — Pričetek pobožnosti na č. Sreca J. danes ali v petek. Gl. razne pobožnosti na naslednji strani ovitka.

8. Ponedeljek. Prikazen sv. Mihaela. P. o. čl. br. za duše v vicah danes ali v osmini.

13. Sobota. Sv. Peter Regalat. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. c., kjer ni redovne.

14. Nedelja. Danes se prične najprimerneje s pobožnostjo na č. sv. Alojziju. Gl. razne pobožnosti na nasl. strani ovitka.

17. Sreda. Sv. Paškal. P. o. istim kakor 13. dan.

18. Četrtek. Vnebohod. P. o. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c. Dalje p. o.: 1. vsem, ki morejo dobiti odp. rimskih postajnih cerkva; gl. seznam odp. za veliko noč v 4. št. »Bogoljuba«; 2. čl. br. N. Lj. G. v br. c.; 3. čl. r. v. br. v katerikoli cerkvi; 4. čl. Marijine dr.; 5. čl. škap. br. karm. M. b. v br. ali žup. c.; 6. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 7. čl. dr. kršč. družin; 8. čl. br. sv. Družine. — V. o. — Ker je danes sv. Feliks Kant., dobe p. o. isti kakor 13. dan.

19. Petek. Sv. Ivo. Kdor opravlja pred binkošti ali v osmini praznika devetdnevnic na č. Sv. Duha za zedinjenje sv. Cerkve, dobi vsak dan odp. 7 let in 7 kvadragen, enkrat pa p. o. pod navadnimi pogoji. — P. o. istim kakor 13. dan.

20. Sobota. Sv. Bernardin. P. o. istim kakor 13. dan.

24. Sreda. Marija pomočnica. P. o. čl. br. N. Lj. G.

27. Nedelja, zadnja v m. Binkošti. P. o.: 1. čl. škap. br. karm. M. b.; 2. čl. r. v. br. v katerikoli cerkvi; 3. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 4. čl. br. Sv. Duha danes ali v osmini, če obiščejo br. ali župno cerkev; 5. čl. dr. sv. Petra Klav. kakor 1. dan; 6. istim kakor 13. dan. — V. o. — Glede devetdnevnic gl. 13. dan, majal Kdor jo je že opravljal, jo lahko ponavlja in dobi iste odpustke. — Dalje p. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo r. v.

29. Torek. Sv. Magdalena Paciška. P. o. čl. škap. br. karm. M. b.

30. Sreda. Sv. Ferdinand. P. o. istim kakor 13. dan.

31. Četrtek. N. Lj. G. presv. Srca. Sv. Angela. P. o.: 1. čl. br. N. Lj. G. danes ali v osmini v br. c.; 2. istim kakor 13. dan, kjer se ta dan obhaja spomin sv. Angele. (Nadaljevanje na str. 3 ovitka.)

LJUDSKA POSOJILNICA V LJUBLJANI

ZADRUGA Z NEOMEJENIM JAMSTVOM

LJUBLJANA, MIKLOŠIČEVA CESTA 6 (V LASTNI PALAČI)

OBREŠTUJE HRANILNE VLOGE
NAJUGODNEJE. NOVE IN STARE
VLOGE, KI SO V S A K Č A S
IZPLAČLJIVE, OBREŠTUJE PO

4% PROTI ODPOVEDI DO **5%**

Podaljšaj si življenje!

Življenje moremo podaljšati, bolečine preprečiti, bolezni ozdraviti, slabotne ojačiti, nestalne moremo nevrstiti, in nesrečne napraviti srečne!

Kaj je vzrok vsake bolezni?

Oslabljenje živcev, potrnost, izguba dobrih prijateljev ali svojih bližnjih, razočaranje, strah pred boleznijo, slab način življenja in mnogo drugih razlogov.

Zadovoljstvo

Je najboljši zdravnik! So poti, ki Te morejo dovesti do dobrega razpoloženja, oživiti Tvoj značaj, napolniti Te z novim upanjem; ta pot je pa opisana v razpravi, ki jo že more vsakdo, ki jo zahteva, dobiti takoj in

povsem brezplačno!

V tej mali priročni knjižici je raztolmačeno, kako morete v kratkem času in brez ovire med delom ojačiti živce in mišice, odpraviti slabo razpoloženje, trudnost, raztresenost, oslABLJENJE SPOMINA, nerazpoloženje za delo in nebroj drugih boleznih pojavov. Zahtevajte to razpravo, ki Vam bo nudila mnogo prijetnih ur.

Pošto zbirališče:

ERNST PASTERNAK,
Berlin SO,

Michaelkirchplatz 13, Abt. 89.

Razne pobožnosti. 1. Šmarince. Kdor hodi k šmarincam ali pa sam zase vsak dan kaj moli na č. M. b., dobi vsak dan 300 dni odp., enkrat v m. pa p. o. — 2. Kdor prejme po vrsti šest nedelj ali šest petkov pred praznikom sv. S. J. sv. obh. in moli p. n. sv. o. v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej p. o. Prva izmed nedelj je 7. maja, prvi izmed petkov 12. maja. — Šestnedeljska pobožnost na č. sv. Alojziju. Kdor 6 nedelj po vrsti prejme sv. o. in kaj moli ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori na č. sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj p. o. Ko bi pa katero

Čateške toplice

najbolj vroči (59%) radio-aktivni vreli dravske banovine, pošta Brežice ob Savi, postaja Brežice in Dobova. Začetek sezone dne 1. maja. V predin posezoni znatni popusti.

Zdravijo se z neprekosljivim uspehom bolezni: visoki krvni pritisk (hipertonija), revmatizem sklepov in mišičevja, vnetje, protin, nevralgično trganje ter predvsem išias, nevrastenija, zastarele poškodbe kosti in sklepov, dalje ohromelost, kronični eksudati in vnetja, ženske bolezni in drugo.

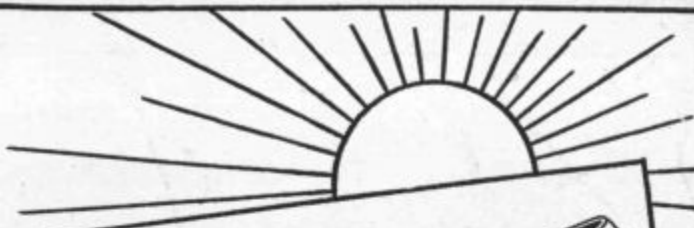
Rekonvalescenti, slabotni in slabokrvni najdejo tu svoje izgubljeno zdravje.

HERSAN - ČAJ

Vam bo pomagal zopet doseči zdravje s pomočjo zdravih svojstev rastlinja! Ne bodite samemu sebi sovražnik! Bolezni ob MENI in BOLEČINE MENI-SEČNEGA PERILA (menstrualne) Vam bo olajšal HERSAN čaj. Vas morda nadleguje DEBELJUSNOST? Bi radi bili VITKI? Teda lahko uporabljate HERSAN čaj. Zakaj trpite bolečine REV-MATIZMA in PROTINA, če to ni potrebno? HERSAN čaj je sredstvo, ki Vam lahko olajša mučenje. HERSAN čaj pomaga pri ARTERIOSKLEROZI in HEMOROIDIH (zlata žila). Ali res ne veste, da je HERSAN čaj dobro sredstvo pri OBOLJENJU ZELODCA, JETER in LEDVIC? — HERSAN čaj se dobiva SAMO v IZVIRNIH ZAVOJIH v vseh lekarnah. ZAHTEVAJTE brezplačno BROŠURO in VZOREC pri: »RADIO SAN«, ZAGREB, DukiJaninova ulica 1. Reg. S. št. 19834-35.

teh nedelj ne prejel sv. o., bi moral pobožnost iznova začeti. Najprimerneje je, s pobožnostjo pričeti 14. maja. Zadržuje spoved, opravljena vsakih 14 dni; kdor pa sv. obh. prejema skoraj vsak dan, ni vezan na določen čas glede spovedi.

Ko začne sonce greti

12

45301-2304
Za lepe dneve najcenejši in najprimernejši otroški čevljički iz platna s gumastim podplatom.

29

25425-3405
Udobni čevlji iz močnega angleškega platna, s gumastimi podplati in peto

99

8927-44683
Elegantni čevlji za gospode za spomlad iz sivga ali črpa semla ali iz kože, okrašeni s luknjicami s usajenim podplatom.

25

44291-3457
Novo za otroke!
Otroški čevljički za spomlad izdelani iz diftina. Lahki in udobni za isprehode.

59

0675-46197
Ženski čevlji s široko stanko na zgornjem delu stopala, s usajenim podplatom in nizko peto. Udobna oblika in nizka peta Vam ohranita zdravo nogo.

129

3939-44621
Gospodom, ki imajo dober okus, se lepo podajo ti čevlji iz najfinejšega boksa, s usajenimi podplati in peto.

35

5961-43364
Fina otroška sandala fleksibilna, s okrasnim in zaponko na zgornjem delu stopala. Fina otroška za spomlad.

79

3965-56192
Za sončne dneve Vam bodo prav dobro služile te lahke sandale iz fine kože, s modernim okrasom na zgornjem delu stopala. Napravljene so po najnovejšem modelu.

59

34295-9178
Okusni ženski čevlji za spomlad, kombinirani iz modrega in belega diftina s nizko peto.

69

2967-44800
Spomladni naj se Vaše noge odpočijejo v teh lahkih sandalah. Lepo pristojajo k novi obleki.

PRINCESA — tanke ali trdne fine svilene nogavice. Zadovoljujejo Dln 25.—

25

Bata